

# KOMMUNISTISK POLITIK

Protest den 18. november 2011 mod militærstyret og dets leder Mohamed Hussein Tantawi. Foto: flickr/tylerhuffmann



## TAHRIRPLADSEN: REVOLUTIONEN VENDER TILBAGE!

**Nr. 23**

15. årg.

**2011**

25. november

-

9. december

Støttepris 20 kr.

### TEMA: Ø-mærket finanslov

- Unionspolitikkerne må stoppes s. 2 • Mærsk og Moskva s. 3 •
- Ø-mærket finanslov s. 4 • Enhedslisten historisk s. 5 •
- Naziterror med statsstøtte s. 7 • Thorning klar til traktatændring s. 8 •
- OK2012: 'Benspænd kan ikke afvises' s. 10 • De 12 ettaller s. 11 •
- Mikael Wiehe: Tag det tilbage! s. 12 • 737 globale giganter s. 14 •
- Italien efter Berlusconi s. 16 • Iran og faren for atomkrig s. 18 •
- Den iranske arbejderklasse kæmper s. 20 • Øst for kanalen s. 20 •
- Debat s. 22 • Skandalen CSC s. 23 • Tahrir igen s. 24

## Unionspolitikkerne må stoppes!

# KOMMUNISTISK POLITIK

Er et land først medlem af eurozonen og har udskiftet sin nationale valuta med unionspengene er der ingen vej ud igen – medmindre EU's afgørende magter (pt. Tyskland) ligefrem ønsker det. I tilfældet Grækenland blev det længe overvejet at smide landet ud af euro'en, men til sidst afgjorde kansler Merkel sagen.

Da den socialdemokratiske regeringschef Papandreou lovede det græske folk en afstemning om EU's såkaldte redningspakke for Grækenland (og dermed reelt om euro'en) blev han fyret på gråt papir, og Tyskland/EU/IMF fik indsat en regeringsleder efter deres smag: Lucas Papademos - økonom, tidligere græsk nationalbankdirektør og vicechef for ECB, Den europæiske Centralbank, fra 2002-10.

Den græske folkeafstemning var aflyst.

Et par dage senere var det Italiens tur. Exit Berlusconi! Han blev erstattet med den ikke mindre håndplukkede Mario Monti – endnu en nyliberal økonom, EU-kommissær for det indre marked og konkurrencespørgsmål fra 1995-2004 og rådgiver for indtil flere multinationale så som Coca Cola.

Det er en mand af den rigtige støbning til at gennemføre EU's kur på italienerne. Det svarer nogenlunde til at indsætte Danske Banks og A.P. Møllers Peter Straarup som statsminister, uden nogen form for valg.

I Danmark har vi haft mange erfaringer med, at var Bruxelles og unionspolitikkerne ikke tilfredse med udfaldet af en folkeafstemning, blev der bare dikteret omafstemning. Danskerne har et par stykker af den slags til gode. Nu er man så også gået over til at annullere resultaterne af parlamentariske valg og en normal regeringsdannelseproces.

De sidste måneder har i en grad, som ingen har haft maredridtsfantasier nok til at forestille sig, afsløret sig som storkapitalens i bund og grund udemokratiske, antifolkelige og reaktionære projekt.

Nu håber EU-eliten på, at deres håndplukkede økonomer kan bringe hhv. den græske og italienske økonomi på 'ret kurs' – det vil sige lade italienere og grækerne bløde for den gæld og den krise, finansyrsterne og spekulanterne har påtvunget dem.

Det spanske valg sidste weekend bragte lidt trøst til Bru-

xelles og den plagede EU-elite. Det spanske folk gennemførte et parlamentsvalg med det ønskede resultat uden at det krævede direkte indblanding fra EU.

PSOE's socialdemokratiske regering og regeringschefen Zapatero blev fyret af det spanske folk efter syv år ved magten – de sidste år præget af drastiske nedskæringer i EU's ånd. I stedet kommer Mariano Rajoy, en borgerlig højrepolitiker fra Partido Popular, der fik absolut flertal i det nye spanske parlament. Ikke fordi socialister strømmede til hans parti, men fordi de blev hjem og valgte PSOE fra.

Rajoy vil tage over, hvor Zapatero slap. Der vil komme endnu flere nedskæringer, endnu flere tilkæmpede sociale rettigheder vil blive annulleret, fattigdommen vil brede sig endnu mere i EU-landet med den højeste arbejdsløshed.



Men udskiftningen af den ene regeringschef i at brede sig og blive endnu dybere. Valgresultatet i Spanien lattede ikke spekulantpresset på euro'en. Tværtimod har det bevæget sig nærmere på hjertet af eurozonen.

- Denne krise rammer kernen i eurozonen. Vi må ikke have nogen illusioner om det, sagde Olli Rehn, EU's økonomikommissær efter det spanske valg. For nogle uger siden advarede han om en ny recession i EU-landene. Han mener at grunden til eurokrisen ligger i manglende tillid hos markedet til, at EU-staterne vil gennemføre de 'nødvendige' finanspolitiske og strukturreformer:

- De lande, som er under pres, må optrappe deres bestræbelser på at genvinde markedets tillid, og de har lovet at gøre det.

Rollerne er byttet om i EU: Landene skal genvinde markedets tillid, og folkene, der protesterer mod den nyliberale nedskæringspolitik, skal underkaste sig de nyliberale dikterer for at genvinde EU's.

Men EU's og euroens problem er, at det fra starten er en nyliberal fejlkonstruktion, udklækket af den europæiske monopolkapital. De konsekvente EU-modstandere har hele tiden sagt dette. Og tiden har givet dem alt for meget ret.

Redaktionen 22. november 2011

## KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

**APK** ARBEJDERPARTIET  
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik  
c/o Oktober Forlag  
Egilsgade 24, kld.  
2300 København S.  
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne  
Skibhusvej 100  
5000 Odense C  
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:  
Klaus Riis

APK's hjemmeside/  
Netavisen:  
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:  
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 02.12.11

## Mærsk og Moskva

Det er ikke usædvanligt, der står storm om ministrene, hverken i en borgerlig eller en socialdemokratisk ledet regering. Der skal en hel del til at slå Fogh- og Løkke-regeringerne, men det ser ud som om Thornings er godt på vej. Medierne har kastet sig i struben på 'erhvervs- og vækstminister' Ole Sohn (SF). Efter Sass Larsen står Thorning med endnu en personsag.

Op til valget var det hende selv og hendes skatteforhold, som var sagen. Det viser sig at skatteminister Troels Lund Poulsen formentlig og hans departementschef Peter Loft helt sikkert udviste en utilbørlig interesse for den nuværende statsministers skatteforhold. Nu har Lund Poulsen pålagt sig selv den strengeste tavshedspligt. Måske det borgerlige pres på Sohn lægger op til en studehandel – Lund Poulsen for Sohn, og vice versa – og fyr departementschefen!

Vi skal ikke antyde, at Mærsk køber politikere. Koncernens støtte til VKO er velkendt, ligesom dens tilskud til George W. Bush og republikanerne i USA. Men skandale klæber til historierne om Mærsk og Nordsø-olien. Den nye klima- og energiminister samt bygningsminister Martin Lidegaard (R) overraskede positivt, da han erklærede, at den sindssygt fordelagtige aftale om Nordsø-olien (for Mærsk) fra 2003 skulle have et 'service-eftersyn'.

Dengang i 2003 skrev Kommunistisk Politik i artiklen 'A.P. Møller får den sidste olie':

"En dansk regering har endnu engang holdt lavprisudsalg med de danske ressourcer - for bare én kunde. Kongen af Nordsøen - A.P. Møller - har fået hvad han gik efter: Retten til at score gigantprofitter på samfundsværdierne.

Regeringsaftalen forærer igen den danske nordsøolie og -gas væk til det samme multinationale selskab. Dermed kan Mærsk-Møller kunne herske uafbrudt over det sorte guld i Nordsøen i 80 år - fra begyndelsen på dets 'olieeventyr' i 1962 frem til den 8. juli 2042, hvor eksperterne regner med at den vil være tømt.

Altså fra start til slut.

Hvis aftalen ikke var indgået, ville

A.P. Møllers rettigheder til at hente olien op af havbunden være udløbet i 2011. Nu får selskabet lige 30 år mere - hvis fidusen ikke bliver stoppet.

Aftalen blev hilst med tilfredshed af børsen. A.P. Møller-aktierne står til nye rekordstigninger.

Hele spillet mellem den danske stat og A.P. Møller er et skoleeksempel på en 'vellykket privatisering': Private monopoler scorer superprofitter i multimilliardklassen, mens samfundet må nøjes med krummerne.

Den elendige aftale sælges med at A.P. Møller frem til år 2012 vil betale to mia. årligt ekstra til statskassen - i alt 20 milliarder kr.

Ifølge aftalen skal staten i 2012 endvidere overtage ikke 100 pct., men 20 pct. af ejerandelen af DUC - Dansk Undergrunds Consortium - som A.P.Møller ejer sammen med Chevron Texaco og Shell.



Regeringen har flertal for aftalen sammen med sit støtteparti. Og Socialdemokratiet erklærer sig rimelig tilfreds. Det var en socialdemokratisk regering, som indgik den katastrofale aftale fra 1962, som nu gentages i 2003."

Men De Radikale var også med. Faktisk var det den daværende radikale energiordfører Martin Lidegaard, som sikrede aftalen bred parlamentarisk støtte på trods af advarsler om at den var på kant med grundloven med dens særlige klausul om kompensation ved ændring af beskatningen. Det er beregnet, at staten hvert år siden 2003 har tabt 10 milliarder kroner i indtægter fra Nordsøolien, som Mærsk har skovlet til sig. Nu skal aftalen 'undersøges' af de samme, som er ansvarlige for milliardtabet. Ikke forbavsende, at Lidegaard ikke vil have den undersøgt af uvildige og lader meddele, at "Regeringen står ved den aftale, der er ind-

gået. Ellers kunne Mærsk anklage os for at løbe fra vores løfter. Vi siger blot, at vi ønsker et service-eftersyn. Og det er indenfor aftalens rammer."

Men det er Ole Sohns fortid, der er det store personproblem for regeringen lige nu. Han har det med både at huske og formulere sig meget upræcist. Sohn var formand for Danmarks "Kommunistiske" Parti DKP fra 1987-91 og har fortalt, at han så snart han fik flertal i partiet og mulighed for det standsede pengestrømmen fra Moskva bl.a. i form af overfaktureringer. En gammel (og nuværende) partikammerat som historieprofessor Kurt Jacobsen er påstået han også kendte til strømmen af kontanter, og tilmed personligt i marts eller april 1990 havde ringet til Jacobsen, der var Land og Folks korrespondent i Moskva og bedt ham ringe et sovjetisk telefonnummer op og bede om en ny overførsel af penge.

Det revisionistiske Sovjetunionen sikrede sig med økonomisk støtte loyalitet og tjenester fra deres klientpartier, som DKP var en af – nøjagtig som USA dengang og nu finansierer talrige partier og politiske kræfter, i de senere årtier intenst i gamle sovjetstater, i Mellemøsten og i de arabiske lande og deres 'forår'.

De revolutionære kommunistiske partier – de marxistisk-leninistiske partier – har derimod altid insisteret på at udvikle sig på baggrund af deres egne kræfter og sikre deres økonomi uden tilskud fra hverken udlandet eller den borgerlige stat.

Men det revisionistiske DKP var et råddent parti. Sohn og Frank Aaen støttede dengang Sovjets krig mod Afghanistan. I dag støtter de USA og NATO's. Da pengestrømmen holdt op, kollapsede partiet. Land og Folk lukkede og efterlod det (dengang) marxistisk-leninistiske dagblad Arbejderen alene på banen. Sohn forlod den synkende skude og flygtede fra DKP og Enhedslisten i 1992 for at melde sig ind i SF, og fortsætte karrieren derfra.

Det har bragt ham næsten helt til tops i dansk politik, og i skudlinjen. Men mon ikke han bliver udvekslet?



## Ø-stemplet finanslov

*Thorning-regeringen har fået sin første finanslov på plads ved et forlig med Enhedslisten. Men Ø-stemplingen betyder ikke at den er rød eller progressiv*

SRSF-regeringen lukkede sig for et par uger siden inde sammen med dens støtteparti Enhedslisten for at forhandle finanslovsaftale.

Situationen mindede om de seneste 10, når VK forhandlede finanslov med O, selvom aktørerne var skiftet ud. Støttepartiet skulle have afsat nogle fingeraftryk på mærkesagerne, men alle vidste at der ville komme en finanslov ud af det. Med VKO var man sikker ting: Der ville være masser af



*Liste Ø's forhandlere er stolte over resultatet - uden grund*

medieballade og trusler fra DF om at forlade forhandlingerne, og i sidste ende ville der komme en sort finanslov ud af det.

Den ny kombination har valgt en anden taktik. Fra dag til dag hørte man om at nu var der opnået forlig på det ene

eller det andet område, hvor Enhedslisten havde fået sin politik igennem eller sat et markant stempel. Men lige så sikkert ville der komme et resultat ud af det: Enhedslistens stemmer er nødvendige, og det var der også taget højde for i finanslovsudkastet. Nogle af S/SFs

## Kæmpes der om Liste Ø?

*Enhedslistens hovedbestyrelse stemte samlet for finanslovsaftalen. Ingen imod, to undlod. Men i baglandet har der rejst sig en del usikkerhed*



*Bjarne Thyregod i Deadline mod partifællen Anne-Mette Carlsen*

Nu søger partiledelsen, som samlet har bakket op om finansloven, sammen med partiets mediestøtter som Modkraft og Arbejderen at imødegå og dæmpe kritikken og ubehaget ved Enhedslistens nye rolle som åben støtte til dansk kaatalisme.. Der er en salgsofensiv i gang, ikke først og fremmest rettet til vælgerne, men til liste Ø's bagland.

Det sker bl.a. ved at overbetone de små forbedringer, finansloven rummer efter forhandlingerne, og ved at være fuldstændig tavse om dens grundlæggende nyliberale karakter.

Det kan imidlertid ikke holdes helt skjult:

*– Enhedslisten skulle være blevet fri af grønthøsterbesparelser, som i budgetterne fremskrives i tre år, på en eller anden sindrig måde. Men det har jeg ikke fået dokumenteret, så det mener*

*jeg ikke at have mandat til at tage ansvar for, siger Bjarne Thyregod fra hovedbestyrelsen til Modkraft. Han var en af de to som undlod.*

Men det er en spag indvending. At enhver kritik ikke affærdiges tjener kun til at styrke liste Ø's omfavelse af det kapitalistiske statsbudget.

IS, en af de trotskistiske organisationer, som er med i Enhedslisten, er anderledes klar i mælet. I en artikel online i dets 'Socialistisk Arbejderavis' skriver Jesper Juul Mikkelsen:

*”Når nu Enhedslisten stemmer for nedskærings-finansloven står vi med et dobbelt problem: Dels bliver vi løbet over ende af de tre andre regeringspartier. De tre partier vil helt tydeligt føre borgerlig politik.*

*De har kun brug for Enhedslisten til én vigtig ting, nemlig til at holde ro på bagsmækken. Og med Enhedslistens ja*

til finansloven er protesterne allerede halvt kvalt.

Samtidig står vi nu med et andet problem. Enhedslistens troværdighed hos alle dem, som så Enhedslisten som et anderledes parti, og hos alle, som kæmper for, at arbejderklassen ikke skal betale for krisen, og som har håbet på et alternativ – ja, de er blevet ladt i stikken.

Et ja til finansloven er – på linje med støtten til Libyenkrigen – et svigt i kampen for et andet samfund.”

Jesper Mikkelsen konkluderer:

*”Der kæmpes i disse måneder om Enhedslisten, og det er på tide at venstrefløjens i Enhedslisten vågner op og går sammen for at deltage i denne kamp. Hvis vi aktivt bruger vores parti til at opbygge modstand uden for folketinget og begynder at diskutere nogle mere principielle spørgsmål, kan vi trække venstrefløjens parti i en anden retning og derved undgå, at vores parti tager samme vej som SF.”*

Men kampen om Enhedslistens karakter og rolle er allerede tabt, og tabt stort. Enhedslisten er og bliver endnu et reformistisk parti, som nu under krisen træder utilslørt frem i borgerskabets tjeneste.

løfter var ikke taget med i første omgang. Nu kunne liste Ø få æren for dem.

Søndag den 20. november var de så færdige. Den ny finanslov er klar til behandling og vedtagelse i folketinget. Men det sker ifølge den formelle procedure først i januar 2012.

### 'Ansvarlig' finanslov

- Enhedslisten har været med til at indgå en meget, meget ansvarlig finanslov, sagde den nye sværvægter i regeringen, finansminister Bjarne Corydon (S)

Og 'ansvarlighed' var et ord, der gik igen i de øvrige regeringspartiers kommentarer. Det er et andet ord for en 'stram' finanslov, et nedskæringsbudget. For det er hvad det er: Den gennemfører den forhadte beskæring af efterlønnen og forhøjelse af pensionsalderen og fortsætter grønthøsterpolitikken over for kommunerne, som betyder tre års fortsatte nedskæringer. Den fjerner heller ikke halveringen af dagpengeperioden, selvom dens ikrafttræden udskydes et år. Den giver flere penge til politiet og til kongehuset. Spørgsmålet er hvem den er ansvarlig overfor.

- Aftalen er så ansvarlig, som den skal være, men på indholdssiden er det samtidig en super god finanslov, erklærede økonomi og indenrigsminister Margrethe Vestager (R).

Og Enhedslistens Johanne Schmidt-Nielsen erklærede:

- Den aftale, der ligger her, og de mange gode ting, vi har fået igennem her, er vi rigtig godt tilfredse med.

Enhedslisten forsvarer sit politikskifte fra at være mod nedskæringer til nu at støtte de indbyggede nedskæringer i finansloven sammen med massive afgiftsforhøjelser, der vender den tunge ende nedad, med at partiet har fået en stribe positive ting med: Udover fjernelse af de såkaldte fattigdomsydelser er det bl.a. 1500 pædagoger til daginstitutionerne, loft på 28 elever i gymnasiernes, 5 ugers ferieret for kontanthjælpsmodtagere, lempelser af kontrollen med arbejdsløse plus andet, herunder også for folk i flygtningelejre.

Folketingets vagthund gør ikke lænere. Den logrer.

## Enhedslisten historisk

*Enhedslisten har indgået forlig med SRSF-regeringen om finansloven for 2011 De borgerlige medier har været overstrømmende i deres ros til et parti, der nu er med i folden*



Troels Riis Larsen

Den borgerlige presse har enstemmigt prist Enhedslisten, der efter 22 år i folketinget uden at stemme for hverken socialdemokratiske eller åbent borgerlige finanslove nu stemmer for den nye SRSF-regerings første af slagsen, og lægger op til, at det vil blive en tradition.

Som et typisk eksempel på medierosen skriver folketidende.dk:

*"Søndagens finanslovsforlig mellem regeringspartierne og Enhedslisten er historisk. Historisk, fordi det er første gang nogensinde partiet på den yderste venstre fløj stemmer for en finanslov. Det er helt nye toner, men Enhedslistens forhandlere med Johanne Schmidt Nielsen og Frank Aaen i spidsen har også formået at få kager i klejnedåsen her op mod jul, og plaqnen om at trække en rød regering i en mere grøn og social retning er lykkedes."*

Men Enhedslisten kommer til at lægge stemmer til en borgerlig finanslov, der til al overmål bygger på Løkke-regeringens eget forslag, som blev fremlagt efter afstemning med EU. Det er ren mediespekulation, når det kaldes en 'rød finanslov' – trods enkelte forbedringer på nogle konkrete områder, som har været mindstebetalingen for Enhedslistens stemmer, og som SRSF så nogenlunde havde beregnet, da dens finanslovsforslag blev fremlagt, med nogle tilføjelser og ændringer fra Løkke.

### APK: Ingen ny politik

- Der er ikke tale om en ny politik, og heller ikke for en ny politisk kurs med den nye regering og finansloven, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne:

- Hvad vi var overbevist om før folketingsvalget, hvor APK opfordrede til at stemme blankt, er nu blevet en realitet: Enhedslisten er blevet en fast støtte til den danske kapitalismes statsbudget, som også er et EU-budget.

APKs talsmand fortsætter:

- Der bliver talt en masse om alt det, Enhedslisten angiveligt har opnået ved finanslovsforhandlingerne. De handler mest om at fjerne nogle af de mest ekstreme aftryk fra VKO-tiden. Til gengæld siges der intet om prisen: Liste Ø's tavshed om nedbarbering af efterløn, forhøjelse af pensionsalder, de kommunale tvangsbesparelser, den fortsatte EU-kurs og den ditto danske krigsdeltagelse. Det er i det store billede langt større minus'er end de relativt små og mestendels symbolske forbedringer, Enhedslisten har opnået.

Troels Riis Larsen slutter med følgende:

- Noget af det vigtigste, der sker ved dette tab af Ø's traditionelle identitet, er at partiet pålægger sig selv rollen som systemets forsvarere og ikke dets kritikere. Sandhed vil blive sjældnere, når f.eks. selv den kendsgerning, at EU – dvs. Tyskland – nu har indsat sine egne folk som regeringsledere i Grækenland og Italien og sat det borgerlige demokrati ud af kraft har ikke fået liste Ø på mærkerne. Indflydelsens og de små fingeraftrykkes pris er tavshed og skønmaling.

## Kickstart eller sparetid

Det er næsten dagligt, at økonomer, erhvervsledere og politikere kryber til korset og offentligt anerkender, at der går rigtig, rigtig lang tid, inden krisen aftager. De mest optimistiske regner med mindst fem år. Velbekomme til Danmarks fattige og folk på overførselsindkomst. Der tales åbenlyst om, at vi taber en hel generation på gulvet, som ikke når i arbejde! Når samtlige politikere i Folketinget – eksemplificeret af den kommende finanslov – er enige om, at krisens byrder skal væltes over på de arbejdende og udstødte, så rammer det hårdt. Det gælder selvfølgelig enlige mødre, unge *en bloc* og ikke mindst studerende. Det handler om alle former for overførselsindkomster samt andre socialt udsatte, herunder syge.

Imens deltager vi raskvæk med troppe på flere kontinenter. Staten forærer Mærsk milliarder af oliegevinster. Der er ikke en politiker på tinge, der blinker med øjnene.

Mens der ikke er så mange, der er bevidste om sammenhængene i den kolossale ulighed og absurde førte politik, så er der til gengæld rigtig mange, der er klar over krisens dybde – og at de er udset til at undgælde herfor.

Det er de omkring mange milliarder efterlønskroner, som kan blive udløst i det kommende forår, når mange danskere vælger at få deres indskud tilbage kontra en forringet efterlønsordning, et godt udtryk for. I alt handler det om 60 milliarder kroner, der siden 1999 er ”sparet op”.

A-kassernes Samvirke har analyseret en række svar fra en ny TNS Gallupmåling. Den afdækker, at næsten halvdelen (48 pct.) vil fortsætte opsparingen i efterløn, mens næsten en tredjedel (29 pct.) vil have pengene udbetalt. Resten er i tvivl. Hvis målingen holder stik, er udgangspunktet, at omkring 18 milliarder kroner udbetales, vel at mærke inden tvivlerne har besluttet sig.

Erhvervslivet drømmer sammen med Helle Thorning Schmidt og hendes *kickstart* om, at mest mulig kapital konverteres til forbrug. Det giver penge i kassen til firmaerne og et forøget håb for statsministeren til vending af økonomien.

*Gang i hjulene*, lyser fatamorganaet.



Ifølge selv samme ovennævnte undersøgelse vil parterne blive skuffet. Af de 29 pct., som ønsker pengene udbetalt, erklærer 12 pct., at de vil forøge privatforbruget, og 16 pct. vil foretage investeringer i husholdningen såsom bil, tv og hårde hvidevarer. Resten (72 pct.) vil spare op eller afbetale gæld.

Ud af de potentielle 60 milliarder kroner tyder det på, at fire-fem milliarder benyttes til forbrug.

Finansminister Bjarne Corydon erklærer, at ”*tallene ligger i samme leje, som Finansministeriet skønner*”. Det må formodes, at regeringen er bevidst om, at *kickstarten* ikke får syn-derlig medvind fra denne kant.

Det interessante er imidlertid, at tre ud af fire, der vælger at få udbetalt efterlønsopsparingen, er så forsigtige, at de afbetaler gæld eller sparer op. Næsten halvdelen afbetaler gæld.

Krigene bliver finansieret, og banksektorens mislykkede spekulationer dækkes med bankpakke I, II, III & IV. Arbejdsløsheden stiger, Mærsk foræres fortsat oliemilliarder. Pengene skal komme et sted fra: de arbejdende, udstødte og alle andre fattige. Med en treårig krise bag os og et land i recession har vi opbygget en fornuftig forsigtighed.

Tiden er inde til næste forståelse: nødvendigheden af en bred, samlet kampfront mod kapitalen.

*Efter Breiviks massakre i Norge og de racistiske skudmord i Malmø afsløres det nu, at tyske nazister i årevis har begået seriemord på indvandrere. Højreekstremismen støttes af stærke kræfter. Den er på fremmarch – og morderisk.*

*Arbeit-Zukunft klargør her, hvorfor nazi kan myrde i Tyskland*

Kun ved et rent tilfælde er det nu blevet kendt, at et fascistisk terrornetværk – det såkaldte ’Nationalsocialistiske Undergrund’ – igennem mange år har begået en serie af mord i Tyskland. Mindst ni såkaldte ’kebab-mord’ og mordet på en kvindelig politibetjent i Heilbronn stod på denne terrorgruppes konto. Mange terroristiske angreb er blevet udøvet af dem, såsom et søm-bombe-angreb i Köln. Det undersøges fortsat, om en række uopklarede forbrydelser også kan knyttes til denne terrorgruppe, der i mange år bedrev deres morderiske uvæsen.

Men det er ikke kun naziterroren, som fremstår tydeligere. Det gør også den vedvarende statslige støtte til disse terrorgrupper via det tyske indenlandske efterretningsvæsen, Bundesamt für Verfassungsschutz (BfV).

\* To af naziterrorerne var med i ’Thüringer Heimatschutz’ (*Thüringens Hjemlandssikkerhed*). Den nazigruppe, der var påfaldende for sin brutale terror, blev ledet af en BfV-agent, Tino Brandt, der samtidig var en kendt NPD-funktionær. (*NPD – det tyske naziparti, o.a.*)

\* I 1997 påkaldte disse to sig opmærksomhed, da de truede med en bombe uden detonator i Jena og havde færdiglavede bomber i deres boliger. Mærkeligt nok kunne de forsvinde sporløst med falske pas. Tilsyneladende modtog de også finansiel støtte. Og selvom de i længere tid boede i Zwickau, blev de aldrig opdaget.



# Tysk naziterror – støttet og plejet af staten

## Af Arbeit-Zukunft

\* 2001 affødte skandalen om Tino Brandt en storm. Chefen for efterretningsvæsenet i Thüringen (*Thüringer Verfassungsschutz*) havde betalt terroristen Tino Brandt med mange titusinder euro og havde dermed støttet hans højreekstremer virksomhed. Det kom frem, at der var yderligere højreradikale i efterretningsvæsenets tjeneste, og at de blev fyrsteligt belønnet. Dengang måtte præsidenten for Thüringer Verfassungsschutz, Helmut Roewer, forlade sit job.

\* Også det hessiske Verfassungsschutz er tilsyneladende dybt indblandet i forbrydelserne. Ved et af 'kebab-mordene' den 6. april 2006 i Kassel på indehaveren af en internetcafe af tyrkisk oprindelse var der en ansat fra dette hessiske efterretningsvæsen til stede. Han blev arresteret på grund af mistanke om mord, men hurtigt sat på fri fod igen, da han påstod, at han havde forladt internetcafeen et minut før mordet. Sporet blev ikke forfulgt videre. Nu er der tegn på, at han faktisk var til stede på mordtidspunktet, og samtidig også ved fem andre mord. I sin hjemby bliver denne Verfassungsschutz-ansatte kaldt "Lille Adolf", da han regnes for at være bekendende nazist. I hans hjem fandt man talrige naziskrifter, heriblandt flere udgaver af "Mein Kampf".

\* En medskyldig, der blev fængslet i Hannover, havde i 2007 stillet sit kørekort og i omkring fire måneder sit pas til rådighed for terrorgruppen. Tilmed havde han flere gange lejet autocamper til gruppen, heriblandt den autocamper, der blev anvendt ved mordet på en kvindelig politibetjent i Heilbronn. Tilsyneladende fugte politiet ikke op på dette spor. Ellers havde det allerede dengang kunnet fastslå forbindelsen til nynazister i stedet for at sprede uholdbare spekulationer om et mafiamord, som man gjorde.

Disse aktioner genkalder tidligere terroristiske rænkespil fra efterretnings-tjenesten.

De nedersaksiske Verfassungsschutz-myndigheders 'Aktion Ildtrylleri' blev kendt som Hullet i Celler. Den 25. juli 1978 blev der sprængt et 40 centi-



*Morderiske nazister i vores nabolande: I Norge, Sverige og Tyskland har nazister begået mord og massakrer. I Danmark afslørede researchkollektivet Redox højreekstremer ORG, som forbereder racekrig med notoriske politiforbrydelser. Redox' hjemmeside er nu lukket ned, og folk angiveligt med tilknytning til Redox fængslet for hacking.*

*Den 16. marts 1992 blev den 29-årige Henrik Christensen bombedræbt på IS' daværende kontor i Søllerødgade. Det var et nazimord, men er aldrig opklaret eller efterforsket som sådan.*

meter stort hul i ydermuren til fængslet i Celler. Det skulle simulere et angreb for at befri Sigurd Debus, der som medlem af Rote Arme Fraktion var spærret inde i højsikkerhedsfængslet i Celler. Blandt de involverede og informerede regnes GSG 9 fra grænsepolitiet, delstatsregeringen under Ernst Albrecht (CDU) og fængselsledelsen (ifølge Wikipedia). Dengang havde efterretningsvæsenet præpareret en Mercedes SL og sørget for ammunition og falske papirer og stillet med chauffør og hyret to kriminelle til gennemførelse af 'befrielsen'. Oveni havde efterretningsvæsenet smuglet værktøj til at bryde ud med ind i Debus' celle for at 'bevise' hans deltagelse. Først i 1986 kom det frem, at RAF ikke havde udført angrebet, men at Verfassungsschutz stod bag for at skyde det i skoene på RAF.

Noget lignende gør sig gældende for Oktoberfest-attentatet i 1980, hvor 13 mennesker blev myrdet og 211 blev såret, heraf en del hårdt såret. Spor, der pegede i retning af Verfassungsschutz' og højreekstremisters deltagelse, blev aldrig fulgt op. Beviser blev ødelagt. Vidneudsagn om, at flere personer deltog i attentatet, blev ignoreret. I stedet blev der konsekvent talt om en enkelt sindsforvirret gerningsmand. Da denne selv omkom ved attentatet, havde man en 'gerningsmand' og kunne 'begrave' al tvivl og alle spørgsmål.

At statsinstitutioner er 'blinde' på det højre øje, har allerede længe været kendt. NPD blev fodret med millioner

af euro i godtgørelse for valgkampsomkostninger. Dette parti er en yngleplads for højreterrorismen. Her finder mange fra terrordscenen skjul. Det præger de unges had og opdrager dem til brutale fascister. Men også her holder Verfassungsschutz sin beskyttende hånd over partiet. Under de første sager om forbud mod dette parti kom det frem, at store dele af NPD-funktionærerne var agenter for Verfassungsschutz. Og fordi det forholdt sig sådan, afviste forfatningsdomstolen at indlede retssagen. Da en stor del af NPD-spidskerne står på den tyske stats lønningslister, er de beskyttet og kan bedrive deres uvæsen.

Nu viser der sig et spor om indvikling i mord. Åbenbart er nazisterne, som allerede før 1933, hjælpetropper for kapitalen, som med deres terror skal skræmme folk. Åbenbart bliver de tålt, fremmet, styret og finansieret af statslige institutioner. Det viser, hvor for-dærvet dette system og denne stat er.

Vi kræver:

**Forbud mod alle fascistiske organisationer!**

**Forbud mod al fascistisk propaganda og virksomhed!**

**Opklaring af de statslige forbrydelser i forbindelse med naziterror!**

**Opløsning af Verfassungsschutz!**

## Thorning-Schmidt klar til traktatændring

*"Det skal være så smalt og så hurtigt som muligt", siger den danske statsminister efter møde med Tysklands forbundskansler*



nødvendigt med begrænsede traktatændringer", sagde Angela Merkel på et fælles pressemøde.

"Vi ikke har noget principielt problem med en traktatændring", sagde Helle Thorning-Schmidt ifølge bl.a. Politiken.

Efter et timelangt møde torsdag med Tysklands forbundskansler Angela Merkel er den danske statsminister Helle Thorning-Schmidt parat til ændringer af EU's traktatgrundlag.

"Jeg har endnu en gang fremhævet, at vi i eurolandene har brug for mere integration og mere bindende forpligtelser. Derfor er budgetdisciplinen afgørende for euroens stabilitet, og det gør det

"Det vigtigste for os er, at der ikke bliver tale om en bred og kæmpe traktatproces, for det er ikke det, Europa har brug for. Nu tager vi fat på de drøftelser i december, og så skal det i givet fald være så smalt og så hurtigt som muligt", slog hun fast og formulerede det også sådan:

"Hvis vi skal have en traktatændring, så skal det være en lille traktatændring, som gerne skal komme hurtigt. Det skal

udelukkende handle om disciplin omkring økonomien i eurolandene".

Toppen af EU-systemet – EU-præsident Herman van Rompuy, EU-Kommissionsformand José Manuel Barroso og EU-parlamentsformand Jerzy Buzek – har for længst meldt sig klar til "begrænsede traktatændringer".

Thorning-Schmidts udmeldinger modtages til gengæld med en vis skepsis i den borgerlige opposition i Danmark. V og K advarer mod at starte en stor og besværlig traktatproces. Og Liberal Alliances formand Anders Samuelsen siger direkte nej til nye traktatændringer, som vil føre til en "de facto-ophævelse af nationalstaterne".

*Folkebevægelsen mod EU*

## Skal EU have fælles politik eller være et løsere netværk?

*Merkel kræver forfatningsændringer, som giver EU en samlet indenrigspolitik, mens Storbritannien vil trække magt hjem og taler for et EU som et netværk*

De nyligt detroniserede regeringsledere i de kriseramte sydeuropæiske lande er ifølge den konservative britiske avis Daily Telegraph blevet ofre for statskup, som de europæiske institutioner står bag.

- Der er ikke langt til brugen af retslig tvang fra EU's side, derefter europæisk politimagt, og i sidste ende vil EU kunne indsætte "grænsetropper", skriver Ambrose Evans-Pritchard, erhvervsredaktør ved Daily Telegraph, med henvisning til Sovjetunionens militære interventioner i Ungarn og Tjekkosllovakiet.

Han mener, at det er Den Europæiske Centralbank (ECB), der har tvunget Berlusconi til at gå af.

På den globaliseringskritiske hjemmeside Globalresearch skriver økonom Michael Roberts, at de nye ledere i Grækenland og Italien vil tage imod ordre

fra EU, ECB og Den Internationale Valutafond (IMF),

- Fra nu af vil finansmarkederne regere direkte over de italienske og græske befolkningers liv, skriver Michael Roberts.

Imens lægger den tyske kansler Merkel op til, at finanskrisen skal bruges til at ændre EU's forfatning for at redde euroen.

På det konservative CDU's kongres i denne weekend talte hun ikke kun for at "fuldføre den økonomiske union", men at gå et skridt videre: "EU har brug for én indenrigspolitik", sagde hun. Og forsikrede, at de tyske konservative vil kæmpe for at sikre euroens overlevelse.

- Euroen er symbolet på de sidste 50 års fred og velstand, den skal bevares, sagde Merkel.

Kongressen vedtog en resolution, som kræver ændring af EU-traktaten. Kongressen vil have indført automatiske sanktioner mod lande, som overtræder stabilitetspagten, ligesom de skal kunne dømmes ved EU-domstolen.

De konservative foreslår, at lande med gældsproblemer skal have tilknyttet en budget-kommissær, som skal overvåge det offentlige forbrug, og som skal have magt til at gribe ind, hvis et land ikke overholder forpligtelserne.

### Netværk

På den anden side af Nordsøen bliver udsigten til at genåbne traktaten mødt med de stik modsatte krav. Den konservative premierminister David Cameron er presset af et EU-fjendtligt bagland, og hans "vision" for EU går mod et netværk frem for en blok. Han kalder sig "EU-skeptiker", men mener, at landet skal blive i EU.

Han vil bruge diskussionen til at forsøge at trække magt tilbage fra Bruxelles, i stedet for at den fortsat "fosser ud til EU".

### Labour afviser

Labour vil heller ikke støtte ændringer i EU, der giver større magt til Bruxelles.

I en klar udmelding lægger partiets skyggeudenrigsminister, Douglas Alexander, op til en politik, der afviser enhver ny overdragelse af magt til EU, hvis den skader væksten i Storbritannien.

Samtidig hedder det ifølge The Guardian, at det ikke er Labours politik at få Storbritannien ind i eurozonen, og at partiet ikke ser det som tab af indflydelse i det indre marked, hvis Storbritannien fortsat står uden for eurozonen.

*Fagbevægelsen mod EU (brink)*



## Udtalelse fra det norske Nei til EU's landsmøde:

# Solidaritet med dem som ofres på euroens alter

Landsmødet i Nei til EU mener Norge bør stille sig solidarisk med de mange millioner som nu kastes ud i arbejdsløshed og fattigdom i EU. Vi tror der er bred sympati og bekymring i Norge for den enorme ungdomsarbejdsløshed og for de mange som mister levebrød, indtægt og velfærd i EU. Derimod er der kun en ringe forståelse for EU-elitens håndtering af krisen. Det er skræmmende at et politisk prestigeprojekt som euro skal forsvares uanset de sociale og politiske omkostninger, og på bekostning af demokrati og folkestyre.

EU rummer en grundlæggende fejlkonstruktion. Romtraktatens "fire friheder" giver en traktatfæstet markedstænkning, hvor især kapitalens frie bevægelighed over landegrænser har vist sig at have særdeles skadelige samfundsmæssige konsekvenser. Lissabontraktaten befæster markedets forrang frem for politisk styring i EU. Det er dette vi til fulde har set demonstreret i EU's håndtering af sine kriser, som er gået fra at være en finanskrise til at blive en økonomisk, social og demokratisk krise. Det er en illusion at tro at farveskifte på regeringer vil kunne gøre noget ved dette. At ændre traktater i EU kræver enstemmighed. Det vi har set i denne krise, er at regeringer af forskellig farve fører nøjagtig samme politik. EU og euro er en tvangstrøje.

Ideen om at samle så forskellige økonomier i en fælles valuta er fejlkonstruktion nr. to. Det skortede ikke på advarsler, både fra økonomer og fra almindelige folk. En række EU-lande har valgt at stå uden for euroen, netop for at bevare mulighederne for at føre en større grad af national og selvstændig politik. Kriserne i de sydeuropæiske lande illustrerer til fulde eurosamarbejdets svagheder og mangler. Island fremstår som et modstykke til det som sker i EU. Gennem en selvstændig national politik, hvor folkelig mobilisering og folkeafstemninger har stået centralt, har Island både de facto devalueret, fået et højere renteniveau, ladet banker gå konkurs og oprettet en ny statslig bank. De indførte valutarestriktioner og fik fart på eksporten. Landet er klart på bedringens vej, selv om man også der



*Euro på ret kurs, tegning af Robert Nyberg*

har set mange negative konsekvenser af finansspekulanternes hærgninger.

I Eurozonen er man låst fast til én type politik: dybe nedskæringer i statsbudgetterne. Almindelige mennesker betaler regningen, og de sociale omkostninger er enorme fordi fokus fra EU er ensidigt på at redde euro og redde banker. Naturligt nok fører dette til voldsom social uro og stærke sociale modsætninger, og politiske kriser. Faren er at den politikerforagt som udvikler sig på grund af politikernes handlingslamelse, vil give nye muligheder for højreekstreme kræfter til at fiske i rørte vande. EU's ledere har et historisk ansvar for at hindre at dette sker.

I stedet for at lytte til folks fortvivlelse bruger stærke kræfter i EU situationen til at flytte endnu mere magt fra nationalstaterne til EU selv. En række lande er i praksis sat under administration, EU skal forhåndskontrollere landenes budgetter før de nationale parlamenter får dem til behandling, der oprettes overnationale kontrolorganer uden votum i folket. Eliterne ofrer demokratiske principper for at få mere styring og magt til Bruxelles. Vor egen udenrigsminister applauderer en sådan udvikling. Dette er i færd med at blive EU's tredje store fejlkonstruktion – lange skridt mod en europæisk statsdannelse uden grundlag i et demokratisk mandat. Der er ingen historiske erfaringer for at sådanne konstruktioner er holdbare.

På trods af alle de desperate træk fra "Merkozy" og de andre EU-ledere er der stor sandsynlighed for at Eurozonen sprækker op. Modsætningerne udvikler sig på kryds og tværs i EU. Politikerne skal vælges nationalt. Regering efter regering må gå af. Vælgerne bruger deres demokratiske rettigheder til at manifestere deres utilfredshed med deres ledere. Det er også derfor eliterne i EU er livrædde for og intenst modarbejder at folket skal få sit at sige gennem folkeafstemninger, sådan som vi så EU trumfe sin vilje igennem i Grækenland.

Denne udvikling har givet et overvældende nej-flertal i Norge. Ideen om norsk EU-medlemskab er parkeret indtil videre. På basis af denne erkendelse forventer vi at regeringen og folkets valgte på Stortinget nu fokuserer på solidaritet med ofrene for EU's krisepolitik, og ikke på forståelse for bødlerne.

## Netavisen

**Kommunistisk Politik  
på nettet - hver dag  
Følg også med i  
KPnetTV**

**www.kpnet.dk**

## Et benspænd kan aldrig afvises

*Fagbevægelsen har tilsyneladende ikke tænkt sig at stille krav til OK 2012, selvom dagpenge og efterløn er forsvundet*

Det må vel være Danmarksrekord, at arbejdernes topforhandler i så god tid annoncerer et overenskomstforræderi:

*Der kan kun forventes et klækkeligt reallønsfald ved udgangen af overenskomstforhandlingerne, må formanden for CO-Industri Thorkild E. Jensens præcise udmeldinger tolkes til.*

Overenskomstforhandlingerne er fra centralt hold allerede langt fremme i skoene. Der har været talrige følere fra henholdsvis forbund og arbejdsgiverorganisationer, men vigtigst frem for alt er, at der grundlæggende eksisterer en



fælles opfattelse af samfundets og erhvervslivets situation: økonomisk krise.

Som de ansvarlige mennesker, arbejdernes forhandlere er, så lægger de ikke skjul på, at arbejdere og udstødte ikke skal forvente nogen form for realløns-

forbedring. Krisen skal bæres af og påføres arbejderklassen.

Forhandlingerne finder sted i kølvandet på to års i historisk lave lønstigninger, som sammenholdt med prisstigninger – ikke mindst på fødevarer – har udhulet almindelige familiers økonomi. Reallønnen er drønet nedad. Mange er med boligprisernes fald og bankkriser gået økonomisk i sort. Familieøkonomierne har omsat sig til familiekriser og skilsmisser. Omkostningerne

for den arbejdende befolkning er store, men det tæller ikke hos de centrale topfigurer ved den kommende overenskomstfornyelse:

*- Vi er nødt til at forholde os til den økonomiske virkelighed, så alene det,*

## EU: Ny jernbaneliberalisering på vej

*På trods af massive faglige protester har et stort flertal i EU-parlamentet at vedtage nye, omfattende liberaliseringer af de europæiske jernbaner*

Den nye lovgivningspakke vil betyde yderligere adgang for private selskaber og vil desuden ikke kun gælde godstrafik, men også åbne op for liberalisering af EU's passagertrafik. Den nationale passagertrafik er fortsat uberørt, men EU-kommissær Kallas har meddelt, at han vil komme med et udkast til markedsåbning af medlemsstaternes passagertrafik inden udgangen af 2012.

Op til vedtagelsen af forslaget har der været massive protester i næsten samtlige EU-medlemslande imod liberaliseringerne. Protesterne kulminerede med en demonstration ved EU-parlamentarikernes ankomst til Strasbourg i starten af denne uge.

De faglige protester blev dog ikke hørt, og liberaliseringerne blev vedtaget med støtte fra næsten hele parlamentet. Næsten samtlige danske parla-



mentarikere – heriblandt Socialdemokraterne og SF – støttede forslaget. Kun Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen stemte – sammen med resten af GUE/NGL – imod forslaget.

Søren Søndergaard udtaler efter afstemningen:

- Beslutningen ignorerer fuldstændigt de utallige negative erfaringer med liberalisering af togtrafikken fra for eksempel Storbritannien, Italien og Portugal, som viser, at billetprisen ryger i vejret, afgangene bliver dårligere, sik-

kerheden forringes, og samtidig kommer personalets løn og arbejdsvilkår yderligere under pres.

- Det eneste lyspunkt er, at Kommissionens forslag om at begrænse strejkeretten inden for jernbanesektoren blev afvist, hvilket vi langt hen af vejen kan takke mobiliseringen i fagbevægelsen for. Alle, der ønsker en velfungerende kollektiv trafik, må kæmpe imod denne udvikling.

*Oskar Lund Rasmussen,  
Folkebevægelsen mod EU*

at vi kan bevare reallønnen, vil være godt, udtaler Thorkild E. Jensen. Bevarelsen af reallønnen sker imidlertid kun, hvis man via de lokale forhandlinger på hver enkelt virksomhed kan hive lønkronerne hjem, og det tyder sidste to års udvikling ikke på. I dag stiler virksomhederne sig endnu mere stejlt.

Andre har da også læst mellem linjerne:

- *Lønmodtagerne er i stand til at tilpasse sig krisen, hvilket de sidste to års tilbageholdenhed også viser. Fagbevægelsen ønsker så med kravet om mere uddannelse at vise, hvordan vi skal genvinde konkurrenceevnen*, udtaler arbejdsmarkedsforsker Jesper Due ved Københavns Universitet på baggrund af fagbevægelsens signaler.

CO-Industri, som er den fremtrædende faktor i forhandlingerne, lægger heller ikke skjul på, at det kommende resultat skal sælges på de "bløde" krav, hvoraf uddannelse er ét. Hertil kommer arbejdsmiljø og tryghed. Trygheden har været et fremtrædende krav i adskillige år, men har aldrig afværget massefyringer, lukninger, flytninger, outsourcing med meget mere.

Det ser med andre ord ud til, at scenariet for årets forhandlinger – og dermed fagbevægelsens propaganda – er givet på forkant. Der eksisterer to mindre og måske én stor klods på vejen. De to små er henholdsvis HK-Privats ultimative krav om, at 50 procent-reglen skal fjernes, og 3F's krav om, at trepartsforhandlingerne skal være på plads inden OK-forhandlingerne.

50 procent-reglen betyder, at HK kun kan tegne overenskomst for deres medlemmer på en virksomhed, såfremt 50 pct. af kontorpersonalet er organiseret i HK. Denne urimelige barriere har forbundet i årevis kæmpet imod uden resultat. I dette efterår har HK Privat fået en ny og tilsyneladende mere venstredrejet formand, SF'eren Simon Tøgersen, som muligvis vil profilere sig på et sådant resultat.

Den sidste og store faktor i det kommende års forhandlinger er arbejderklassen. Topforhandlerne skal passe på med at gøre regning uden vært. I 1998 kom harmen i arbejderklassen også bag på toppen. Et benspænd for toppens forræderi kan aldrig afvises.

## De tolv ettaller

Tal kan på mange have en magisk effekt. Cifrene på lønsedlens linje, *Til disposition den ...*,

er for alle arbejdende specielt interessante i betragtning af de forestående huslejeopkrævninger, andre faste udgifter samt nødvendige leveomkostninger. Det er cifre, der sætter grænserne for familiens eksistensbetingelser. Andre er overladt til a-kassens bedrøvelige dagpenge eller værre endnu myndighedernes kontanthjælp.

Sidste onsdag var omkring en million danskere, der med udsigten til en overenskomst med yderligere real-lønsfald ledte efter de rigtige seks cifre. Det handlede om onsdagslotto, hvor der var 92 millioner kroner til de heldige med den rigtige kombination. Den udløstes ikke, så denne uges førstepræmiepulje lød på 102 millioner danske kroner – og et opskruet hysteri. Det er så ufattelig mange penge, der afføder så megen fatamorgana, at selv den fedeste hashrus godt kan gå hjem og lægge sig under indlandsisen.

Min kone og jeg indfandt os i ørkenens fantasier sammen med de andre 999.999. Uden held.

I 70'erne befandt jeg mig i en anden rus, der nok kostede mig både flere penge og ikke mindst timer. Hver lørdag sad jeg mellem 15 og 18 foran tv'ets firkantede skærm, hvor nervesystemet blev stimuleret, hver gang fjernsynet udstødte et højt *DONG!*

Lyden var et signal om, at der var indtruffet en scoring i en af de 12 tipskampe. Spørgsmålet var nu, hvorvidt det gavtede tipskuponens vinderchancer eller forringede dem. Tipskuponen var datidens adrenalin-kick til ludomanen. Poker var i den tid selvsagt – uden Internet – ikke en kilde til spillerigdom. Lottospillet eksisterede ikke, og gadebilledet var forskånet for spillebutikkernes dragende facader.

Jeg vil ærligt erklære, at jeg var oprigtig draget af de tre timers spænding lørdag eftermiddag, og at jeg forinden havde brugt en time onsdag

eftermiddag på at analysere de 12 kampes udfald. I mine studier havde jeg også erhvervet mig den lærdom, at adskillige tusinder hver uge tippe- de tre rækker med henholdsvis 12 ettaller, 12 totaler og 12 krydser. Alle håbede på en suveræn gevinst: Hvem kunne forudse en så usædvanlig kombination?

Jeg var klogere! Jeg tippede med garderinger. Det gav mulighed for nogle overraskelser, mens usikkerheder i en vis udstrækning blev elimineret. Man skulle "bare" ramme rigtigt. Det lykkedes en enkelt gang med udfaldet 12 rigtige. Det viste sig at være ettaller og udløste 78 kroner i præmie. Så kunne jeg finansiere de næste fire ugers tilsætning.



I november måned har de 12 ettaller så igen spillet os et puds. Bagerens fødselsdag: 11. november = 11.11. Udtal det, og det bliver til: *Ælte – ælte!*

I dette år indebærer det så muligheden for at sige: 11 minutter og 11 sekunder over 11 om formiddagen den 11. november '11! Tag lige den igen : 11 11 11 11 11 11!

Den slags aritmetik hænder ikke så tit i historien. Det affødte da også en lang række forberedte begivenheder, der havde forudset at udnytte cifrenes sjældenhed. Heriblandt var vielser det absolutte højdepunkt. Det er jo sværere at tilrettelægge fødsler. Cifrene spillede også den 10. oktober 2010 en rolle for antallet af vielser, men den dag i dag eksisterer der ingen statistik over, hvorvidt ægteparrene er mere lykkelige end dem, der blev viet den 11. oktober.

Det korte af det lange er, at der ikke gemmer sig nogen lyksaligheder bag talkombinationers tilfældigheder. Hvad ville der i så tilfælde ikke være hændt den 11. november 11 sekunder og 11 minutter i/over 11 den 11 november år 1111?

Måske vil vores speedwayfænomener Ole Olsen være den rette til at svare:

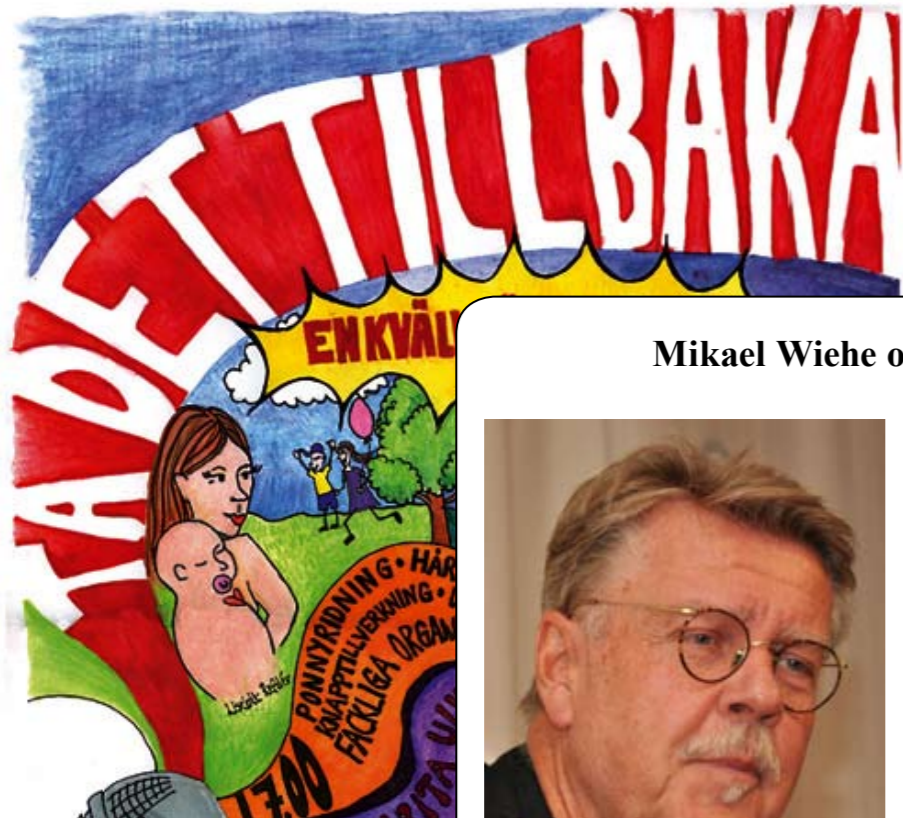
- *Jeg er født den 2. februar: annnn annnnn*

Reno



# Tag det tilbage!

*Af Mikael Wiehe*



## Mikael Wiehe og den politiske sang



Mikael Wiehe

Selv protestsange er inde i tiden. I Danmark har Magtens Korridorer eller en Natasja ramt plet med nye tekster om nye problemer. Og 70ernes politiske sangere som Arne Würgler vender tilbage, Savage Rose er så populære som nogensinde, og Røde Mor genudgives.

I Sverige var 70ernes helt store prog-grupper Fria Proteatern og Hoola Bandoola Band. Begge havde stor indflydelse på det øvrige Norden. Og nu er Hoola Bandoola Band genopstået – uden Björn Afzelius (1947-99), som døde for tidligt – men med den fremragende sangskriver Mikael Wiehe (f. 1946) selvskreven i front. Wiehe er skåning, med dansk far og svensk mor, opvokset både i København og Malmø, hvor han har levet den meste tid.

I alle årene er Mikael Wiehe fortsat med at skrive sange, også han om personlige livserfaringer og oplevelser. Men i 2010 udgav han den fremragende CD 'Ta det tilbage!' med 11 nye sange mod kapitalismen og nyliberalismens hærgen, som han turnerede med for et taknemmeligt publikum.

Her aftrykkes titelsangen på det svenske originalsprog. Meningen er tydelig nok.

Billeder bl.a. fra  
hjemmesiden  
[mikaelwiehe.se](http://mikaelwiehe.se)



## Ta det tillbaka

*Vi fattade inget  
Vi stod där som fån  
medan tjuvarna snodde  
allt dom kom åt  
Vi trodde vi drömde  
Dom trodde vi sov  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Dom beröva' oss allt  
som vi sparat ihop  
a-kassa, sjukpenning  
lön och pension  
Sen bjöd dom ut det  
till spekulation  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Tillbaka, tillbaka  
Nu ska vi ta det tillbaks  
Friheten ger dom oss aldrig  
Friheten måste vi ta  
Tillbaka, tillbaka  
Allt som var vårt ska vi ha  
Inget är nånsin förlorat  
Nu ska vi ta det tillbaks*

*Dom tog våra löner  
Dom tog våra jobb  
Dom tog våra drömmar  
och släckte vår hopp  
Dom raserade allt  
som vi hade byggt opp  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Dom tog våra skolor  
våra sjukhus och tåg  
Dom tog våra tankar  
förgifta' vårt språk  
Dom tog ifrån oss vår stolthet  
och det land som var vårt  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Tillbaka, tillbaka...*

*Dom sålde vår välfärd  
och vår solidaritet  
Dom sålde vår rättvisa  
och vår jämlikhet  
Dom sålde vår känsla  
för rätt eller fel  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

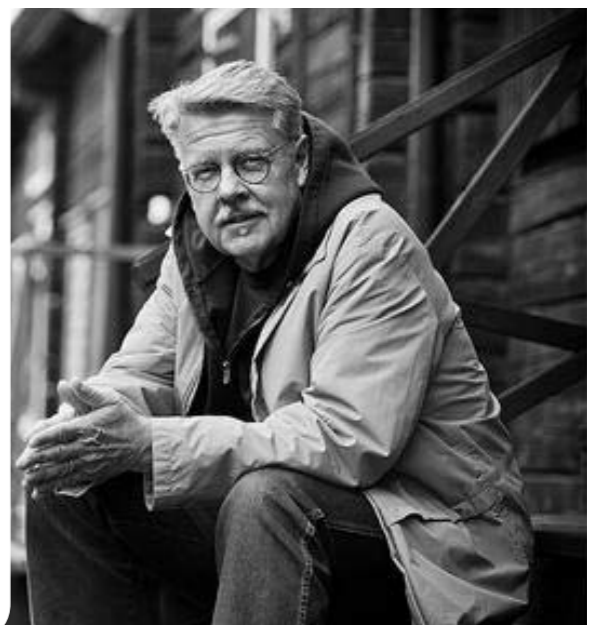
*Dom tog och tog över  
gator och torg  
Dom köpte vår glädje  
och sålde vår sorg  
Dom byggde ett samhälle  
iskallt och hårt  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Tillbaka, tillbaka...*

*Sen gav dom oss fattigdom  
klyftor och gap  
tiggare, hemlösa  
missmod och hat  
ensamhet, hopplöshet  
brist på ansvar  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Kan dom ta från oss  
kan vi ta från dom  
Fram och tillbaks  
är precis lika långt  
Livet var det  
som det handlade om  
Och nu ska vi ta det tillbaks*

*Tillbaka, tillbaka...*





# 737 giganter kontrollerer verdensmarkedet

Af Kommunistisk Politik

En gruppe økonomer har udviklet en metode til at lave en netværksanalyse af transnationale virksomheder og kan påvise, at ejerskabet af verdens største 43.060 virksomheder kan spores tilbage til kun 737 giganter

I Lenins analyse af imperialismen fra 1916 beskrives "deltagelsessystemet", hvor ledelsen kontrollerer moderselskabet, dette igen datterselskaberne, disse igen deres datterselskaber osv., således at man med ikke særlig stor kapital kan beherske kæmpemæssige områder af produktionen. For når beherskelsen af over 50 pct. af kapitalen altid er tilstrækkelig til at udøve kontrollen, så behøver lederen kun at have én million for allerede hos datterselskabernes datterselskaber at kunne kontrollere otte millioner.

Erfaringen viser imidlertid, at det er tilstrækkeligt at eje 40 pct. af alle aktier for at bestemme over et aktieselskabs forretningsgang, bl.a. fordi en del af de splittede småaktionærer i praksis slet ikke har mulighed for at deltage i generalforsamlingerne osv. Det at de fleste småsparere har mulighed for at erhverve sig en aktie, er i virkeligheden kun et af midlerne til at styrke finansoligarkiets magt.

## "Butterfly": Sløret trækkes til side for de reelle ejerforhold

I dag, hundrede år senere, er deltagelsessystemet stadig i fuld funktion, selvom det er blevet næsten uoverkommeligt at gennemskue, hvordan ejerforholdene i virkeligheden er skruet sammen.

Det med uigennemskueligheden er helt bevidst. Så længe de reelle ejerforhold har været usynlige, har finansinstitutioner og borgerlige medier og økonomer haft held til at postulere, at markeds kræfterne var nærmest en overjordisk kraft.

Med en ny videnskabelig metode kan



Bag de multinationale selskabers brand står en række mægtige finansgrupper

hommelighedskræmmeriet måske endelig trækkes til side. En international gruppe af økonomer med base i Schweiz har med en matematisk analyse af, hvordan verdens største selskaber er forbundet, kastet lys over det uoverskuelige netværk.

Analyseværktøjet "Butterfly" blev oprindeligt udviklet til at vise, hvordan Internettet var forbundet. Det skete kort fortalt ved at gøre de sider, der havde flest link til og fra, til knuden i butterflyen. Derved kunne man vise, at dette også var de mest interessante sider.

Ved at bruge samme redskaber til at forbinde 43.060 multinationale virksomheder definerede forskerne ejerskab som aktiebesiddelse, og alle koblinger blev beskrevet på tværs af landegrænser.

Resultatet var, at 1.318 selskaber udgjorde knuden af butterflyen – også kaldet "Strongly Connected Component" (SCC) – fordi de andre virksomheder i netværket enten danner parvise enheder eller kun har meget få forbindelser.

De tre pct. af hele netværket står for 20 pct. af de globale handelsindtægter, når man alene ser på selskaberne i sig selv. Men de centrale aktører i denne gruppe virksomheder har samtidig aktiemajoriteten i de selskaber, der står for den reelle produktion af varer, og

som i alt står for 60 pct. af handelsindtægterne på verdensmarkedet. Altså tre pct., der ejer 20 pct., kontrollerer 60 pct. Og det ligner dominans til forveksling.

## 737 globale aktører kontrollerer 43.060 selskaber

Forskerne kunne altså påvise, at kontrollen over "markedet" rent faktisk er på hænderne af en relativt lille gruppe virksomheder.

Det viste sig, at 80 pct. af værdierne i de 43.060 virksomheder er i hænderne på kun 737 aktører. Disse 737 virksomheder har ti gange mere kontrol over verdenshandlen, end hvad man kunne forvente ud fra deres egne regnskaber.

En anden opdagelse er, at virksomhederne i kernen har et højt antal af forbindelser til hinanden. Faktisk så højt, at tre fjerdedele af ejerskabet forbliver i hænderne på de samme aktører.

Blandt de 737 selskaber er 147 mere forbundne end resten, og disse 147 kontrollerer 40 procent af den totale rigdom i netværket. De fleste virksomheder i denne supergruppe er finansinstitutioner.

## Ukontrolleret magt

"Det er uklart, i hvor høj grad disse centrale aktører bruger deres økonomi-

ske magt til politiske formål, men selv hvis det ikke var tilfældet, burde alene det faktum, at disse mennesker potentielt set har en så stor magt, være grund til bekymring og til at se på hensigtsmæssigheden af en sådan struktur. Det er meget sandsynligt, at i hvert fald nogle af disse personer vil bruge deres magt, og man burde måske erstatte den fare med noget bedre,” siger én af forfatterne på den videnskabelige artikel, Stefano Battiston. Han fortsætter:

”Et aspekt er tydeligt: Det viser sig, at der blandt de 50 største aktører næsten kun er banker. Deres viden om, at de er så store, kan skævvride markedssystemerne, fordi de ved, at hvis de koordinerer deres aktioner, og noget går galt, så er de samlet set alt for store til at kunne gå bankerot. De er ’too big to fail’, og det skaber en usund situation, fordi ejerne kan tage store risici uden at frygte nogensinde at skulle bøde, hvis det går galt.”

I en omtale på hjemmesiden ing.dk beskriver journalisten Robin Engelhardt, at den afdækkede magtkoncentration er et relativt nyt fænomen fremkommet i løbet af de seneste 10-20 år som følge af globalisering og liberalisering på finansmarkedet.

Det er åbenlyst forkert – forstået sådan, at fænomenet slet ikke er nyt, men levende beskrevet af Lenin.

Udsagnet indeholder dog naturligvis også den observation, at der er sket en omfattende udvikling af finansmarkederne siden Murens fald. Men med til historien bør så også nævnes, at bankerne i en kort periode blev sat under statslig kontrol efter det store krak i 1929 og af bekymring for det socialistiske Sovjetunionens hurtige økonomiske vækst.

Det var dog en bekymring der aftog betydeligt i 50’erne efter revisionistiske agenter greb magten i østblokken. Men nu har der allerede i adskillige årtier været ’Happy Days’ igen.

Og resultatet er en uhørt koncentration af magt og kapital hos en lille gruppe internationale aktører.

#### Note:

Analysen hedder “The Network of Global Corporate Control” og er skrevet af Stefania Vitali, James B. Glattfelder og Stefano Battiston.

## Når paven kysser imamen

*Det multinationale  
tøjfirma Benetton har  
lanceret en ny  
reklamekampagne: Kys  
hinanden!*



*Merkel og Sarkocy viser hvordan man bør regere, ifølge Benetton*

Det er mere end seks år siden, at Jyllands-Posten iværksatte deres velforbredte hadske kampagne mod islam og Muhammed.

Krænkelsen af den muslimske tros største profet medførte forargelse og fordømmelse fra muslimer verden over. De nedsættende billeder, heriblandt Muhammed med en bombe i turbanen, betød voldsomme, men forståelige og (fra Jyllands-Postens egen side) beregnede reaktioner i et hav af lande.

Dannebrog blev brændt af, der var protestdemonstrationer foran danske ambassader, hvoraf nogle blev angrebet med stenkast, og sanktioner mod danske varer. Det sidste bekymrede dansk eksport erhverv en hel del.

Den udenrigspolitiske krise blev af Danmarks daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen, regeringen og det samlede politiske establishment mødt med en sindsro, der med rimelighed affødte spekulationer om, hvorvidt toppolitikere var blevet varskoet eller måske endda var deltagende i beslutningen om offentliggørelsen.

’Vi har vores ytringsfrihed,’ gjaldede det fra alle sider. ’Den skal forsvares!’

Der skabtes i mange kredse en nærmest hetz-agtig stemning mod herboende muslimer:

’Muslimerne vil undergrave demokratiet. De opfordrer de danske myndigheder til at tage afstand fra offentliggørelsen og vil have en undskyldning. Det kan de glemme alt om.’

De større medier åbnede ikke for

holdninger, der afdækkede hvordan vores ”ytringsfrihed” er en tom skal for den brede befolkning og kun har virkefelt for de herskende. Der var sågar ikke engang plads til den nøgterne konstatering, at der i vores grundlov er sat grænser for ytringsfriheden. Således tillades majestætsfornærmelse eksempelvis ikke.

Siden er der skyllet mange bølger ind over sandstrandene. Mange civile i Afghanistan, Irak, Libyen er faldet for danske soldaters kugler og missiler. Mange danske soldater er omkommet. Det nordafrikanske revolutionsforår blev drejet til vestlig kontrollerede regimer, hvoriblandt også Sharia-lovgivning vandt indpas. I Danmark har vi fået ny regering, men udenrigspolitikken endsig holdningen til dansk krigsdeltagelse på andre kontinenter er ikke vendt til det bedre.

Kampen omkring ytringsfriheden er stadig blandt vores højest prioriterede værdier – og så igen:

’Vi må forstå, at begrebet ytringsfrihed er relativt!’

Det multinationale tøjfirma Benetton har lanceret en ny reklamekampagne





ne, der traditionen tro har provokeret ret så mange. Kampagnen består af en række manipulerede billeder, hvor blandt andre pave Benedict XVI kysser den muslimske imam Ahmed Mohamed el-Tayeb, mens USA's præsident Barack Obama både låser læber med Kinas præsident, Hu Jintao, og med Venezuelas Hugo Chavez.

Ifølge firmaet selv er indholdet i reklamerne udelukkende at pege på nødvendigheden af kærlighed:

- *Vi gentager, at meningen med denne kampagne entydigt er at bekæmpe hadets kultur i enhver form*, skriver Benetton i en pressemeddelelse.

Ethvert almindeligt tænkende væsen ved, at *meningen med denne kampagne entydigt er at opnå maksimal profit* ved at forøge salget af selskabets produkter. Hvis metoden fordrer provokation og forargelse, så er det fint.

Det voldsomme medieomtale og befolkningsrøre har allerede sikret så megen omtale og pr, at kampagnen er en ubetinget succes. Det er derfor også omkostningsfrit at trække et enkelt foto tilbage:

- *Vi er kede af, at brugen af billedet med paven og imamen har såret de troendes følelser*, skriver selskabet, som har trukket det fra kampagnen.

Det er her, vi mangler en Fogh Rasmussen, Berlusconi eller Bush jr. som kunne være bannerførere for det vestlige demokratis ytringsfrihed. Lad dog Benetton fremstille vestens ikoner, som de har lyst til, paver eller ikke paver.

Hvordan muslimer har det med pavekysset, kan være vanskeligt at gisne om, men mon ikke de fleste katolikker foretrækker, at paven kysser med en voksen mand i stedet for mindreårige drenge?

I Vesteuropa har vi til gengæld Merkel og Sarkozy, som fik afværget det græske folks ytringsfrihed, da de fratog den tidligere regeringsleder at afholde en folkeafstemning om EU's "krisehjælp". I den samme uge formåede de to absolut dominerende EU-statsledere at indsætte teknokratregninger i såvel Grækenland som Italien – uden at én eneste i befolkningen er blevet spurgt til råds.

## **Berlusconi-regeringen er bankerot Lad os fortsætte kampen mod den kapitalistiske offensiv for at forsvare vores økonomiske og politiske interesser!**

**Af Kommunistisk Platform, Italien**

Berlusconi-regeringens sammenbrud skete midt under Italiens finansielle storme.

Hans flertal kollapsede som følge af to hovedfaktorer:

a) Det international finansoligarkis og den herskende italienske elites manøvrer, for hvem det var nødvendigt at gennemføre antifolkelige foranstaltninger hurtigere og mere dybtgående for ikke at blive smittet af gældskrisen; derfor måtte de skille sig af med Berlusconi, som nu blev anset som upålidelig og for svag.

b) Arbejderklassens og folkemassernes evne til modstand, som gennem de kampe, der er udviklet i de seneste to år, har forhindret konsolideringen af et reaktionært regime, splittet den sociale blok omkring Berlusconi og fået befolkningens støtte til regeringen til at falde til et minimum.

Arbejderbevægelsen og dens kampe har givet et vigtigt bidrag til Berlusconis fald, men var ikke afgørende, og det bekræftede dermed Marx' berømte slogan: 'Enten er proletariatet revolutionært, eller det er intet.'

Dette skyldes arbejderklassens svagheder og dens politiske, ideologiske og organisatoriske begrænsninger, og det store ansvar er hos reformisterne, som af bekymring for konsekvenserne brugte alle midler til at forhindre arbejderklassens afgørende fremstød. Den sidste gave til Berlusconi var at bane vejen for hastepakken af økonomiske tiltag, som er et nyt kapitel i den sociale udplyndring.

Berlusconi-regeringens endeligt er et vigtigt politisk skridt, som vi med tilfredshed byder velkommen, men det er ikke enden på berlusconismen, det vil sige den neoliberale politiks dominans.

Vi må ikke nære nogen illusioner og endnu mindre stoppe mobiliseringen, for det billede, som vi ser foran os, er foruroligende.

For det første må vi notere, at mens

landet er under EU's/ECB's/IMF's kommissariat, er regeringen og parlamentet under kommissariat af 'kong Giorgio' Napolitano (*den italienske præsident siden 2006, o.a.*), som, idet han gjorde sig til talerør for finansoligarkiets diktat, gennemtvang tidspunktet og formen for løsningen af regeringskrisen og den parlamentariske debat om at godkende de økonomiske tiltag.

Skønt der er tale om en akut situation, bringer den forvarsler om overgangen til en præsidentstyret republik, et symptom på en yderligere autoritær udvikling af det borgerlige system.

Med den forventede udnævnelse af Monti bevæger Italien sig tættere på dannelsen af en regering af næsten alle borgerlige partier til højre og 'venstre', som vil danne et samlet kapitalens parti, når det handler om at frelse den herskende klasse fra dødelig fare eller forsvare dens grundlæggende interesser.

'Nød'-regeringen, som dannes under pres fra 'finansmarkederne', vil være lige så anti-folkelig som Berlusconis, om ikke mere. Den fødes under det imperialistiske bourgeoisis utilslørede herredømme og i dets tegn.

Den neoliberale Montis stamtavle er klar nok: I årevis var han EU-kommissær (udnævnt af Berlusconi og D'Alema), europæisk præsident for den trilaterale kommission, medlem af Bilderberg-gruppen, konsulent for investeringsbanken Goldman Sachs – alle imperialistiske magtcentre.

Den ny livslange senator (*Monti blev af Napolitano udnævnt til senator på livstid, et italiensk system, der tilgodeser eks-præsidenter og andre 'fortjente' med livsvarigt medlemskab af senatet med stemmeret, o.a.*) er en repræsentant for finansoligarkiet, der er ansvarlig for krisen og høster fordel af den. Modsat Berlusconi støtter han finanskapitalismens generelle strategiske, basale og langsigtede interesser.



klassebaseret fagforeningspolitik, men især i fælles kampe mod en hvilken

Hans program er Jean-Claude Trichets (*chef for den europæiske centralbank ECB, frem til 1. november*) og Mario Draghis (*Ny chef for ECB og bl.a. tidligere direktør for den italienske centralbank, og chef for Banco Italia*) brev (af 29. september til den italienske regering, o.a.): forøgelse af konkurrenceevnen for enhver pris (dvs. den forøgede udbytning af arbejderne), forøgelse af længden af arbejdslivet, pensionsnedskæringer og lettere adgang til fyringer.

Den gradvise likvidering af demokratiske rettigheder vil forsætte sammen med beskæringen af den nationale suverænitæt og den økonomiske kolonisering. Alt sammen i navn af 'styringen af globaliseringen og krisen' og bag 'den sociale markedsøkonomis' forhæng.

Internationalt vil regeringschefen, som nu gøres klar, fortsætte med at acceptere den amerikanske imperialismes *leadership* og tage hånd om dens forhold til de andre europæiske magter, og således fastholde Italiens rolle som geostrategisk springbræt og vasalland til aggression langs krisezonen fra Nordafrika til Den Persiske Golf og Afghanistan.

Den regering, som det imperialistiske bourgeoisie vil påtvinge, vil få støtte fra reformisterne, fra centrumpartierne med forbindelse til Vatikanet og de fleste af de reaktionære i Forza Italia (deres 'ridder' fald øger deres indre splid). Men den vil ikke have nogen støtte blandt de arbejdende masser, og det vil være dens svage punkt. I denne situation bekræftes de reformistiske og socialdemokratiske ledere i deres rolle som kapitalismens rekvisitter, som under krisens forløb rykker stadig længere til højre. De skjuler regeringens klassekarakter for masserne ved at kalde den en 'teknokrat-regering'. Det vil være afgørende, hvilken rolle det socialdemokratiske PD (Partido Democratico) og topledelsen af fagbevægelsen CGIL (som udtalte sig for nød-regeringen Monti) vil spille. Dette vil imidlertid åbne for de allerdybeste modsætninger

på grundplan og i fagforeningen selv.

At hestene skiftes ud, vil ikke løse krisen, som er verdenskapitalismens og hele den herskende klasses krise. Ingen af de økonomiske, politiske, sociale, miljømæssige eller kulturelle problemer, som vedrører de arbejdende masser og ungdommen, vil blive løst. Tværtom vil arbejds- og levevilkår for hovedparten af samfundet blive ringere.

Bag den italienske kapitalismes nedgang, bag de strukturelle problemer, som kommer langt borte fra og berører de arbejdende masser, står hele borgerskabets fremstød for at forsvare sine privilegier og dets manglende evne til at afværge sin egen ruin.

I denne situation bekræfter vi nødvendigheden af den proletariske enhedsfronts politik. Vi har brug for enhed, men ikke enhed med kollaboratører og opportuniste. Den eneste holdbare politik, der kan bringe orden i og forbedre modoffensiven, er at fremme sammensmeltningen og reorganiseringen af klassens kræfter i en samlet antikapitalistisk front, som udtrykker et program for kompromisløst forsvar af de udbyttes interesser og støtter deres organisationer såsom arbejderkomitéer og folkelige komitéer.

På basis heraf vil der blive opbygget en bred folkelig front for at forene de sociale klasser og lag, som undertrykkes af finansoligarkiet, omkring arbejderklassen.

Vi må fremme en politik for enhedsfront mod neoliberalismen og socialliberalismen, for ikke at betale for gælden og krisen, imod militæruddgifterne og krigspolitikken samt for udtræden af EU og NATO.

Opbygningen af fronten er primært en proces for politisk enhed i arbejderklassen og folkemasserne, som smedes i kampen mod bourgeoisiets reaktionære politik for at vælte krisen tilbage på kapitalisterne, de rige, snylterne.

Denne kamp for politisk enhed må gennemføres på møder, i diskussioner med de forskellige venstrekræfter og i

som helst borgerlig regering på basis af de politiske behov, vi deler.

Dette understreger det vitale behov for en alternativ politik for revolutionært brud med denne politik og det system, som frembringer den.

Den regering, som vi skal kæmpe for, er arbejderne og alle andre udbyttede massers regering. En regering, som eksproprierer de kapitalistiske monopoler, konfiskerer parasiternes rigdomme, gør de vigtigste produktions- og samhandelsmidler til samfundsejendom, støtter arbejderne kontrol og indsyn, tilintetgør det undertrykkende borgerlige statsmaskineri og giver arbejderne de rettigheder og friheder, de er berettigede til. En regering, som tjener arbejderklassens kamp for at besejre bourgeoisiet, for at fremrykke dets endelige nederlag.

Arbejderklassens interesser er for en revolutionær vej ud af krisen. Italien vil blive genfødt, det vil blive et frit og velstående land, respekteret og beundret; det vil yde sit bidrag til verdens økonomiske og sociale genopbygning, som kun er mulig med socialisme.

Men uden det kommunistiske parti kan arbejderne og alle de udbyttes overgang til revolutionære positioner ikke opnås; kampen for et nyt samfund vil savne ledelse.

At tage vare om fremtiden betyder derfor at fokusere på det kommunistiske parti og dets rolle som et uundværligt redskab til at lede de udbyttede og undertrykte massers udviklings- og frigørelsesproces.

Genopbygningen af arbejderklassens politiske fortropsorganisation kræver den aktive og direkte deltagelse af de seriøse kommunister og de bedste elementer i arbejderklassen.

Las os arbejde for at fremskynde denne proces og bryde med opportunismen én gang for alle, og forene os på basis af marxistisk-leninistiske principper og proletarisk internationalisme!

11. november 2011

# Truslerne mod Iran og faren for krig med atomvåben

*En israelsk-amerikansk 'forebyggende' krig mod Iran med brug af amerikanske atom bunker-busters forberedes i medierne. En krig mod Iran ligger i fortsættelse af Pentagons oliekrigsstrategi og omfatter også mål efter Iran.*

*Det handler en ny bog af Michel Chossudovsky om*

Professor Michel Chossudovsky spørger i sin bog *'Towards a World War III scenario'* (På vej mod en mulig 3. verdenskrig), om hvorvidt USA's koordinerede krigsskuepladser i Mellemøsten og Centralasien udgør indledningen på en tredje verdenskrig. Desværre fremfører han mange og skræmmende argumenter for netop en sådan mulighed.

Efter invasionen af Irak i 2003 upegede Bush-administrationen Iran og Syrien som næste trin på 'Vejkortet til krig'. I disse dage tiltager de militære trusler imod Iran, delvist i ly af støtten til det såkaldte demokratiske oprør i Syrien. Planene om et angreb ligger på bordet.

Resolution 1929 fra FN's sikkerhedsråd (vedtaget juni 2010) kan blive udnyttet af USA som et grønt lys i praksis til at gennemføre en førstean-grebskrig imod Iran. Muligvis med kernevåben.

## Israel vil angribe

Den israelske præsident Shimon Perez udtalte tidligere i november, at han tror, at et militært angreb på Iran er "mere sandsynligt" end en diplomatisk løsning på landets atomplaner:

"Efterretningstjenester fra forskellige lande indser, at tiden løber ud, og de advarer deres ledere", sagde Perez i et interview med den israelske Kanal 2 den 4. november, og tilføjede: "Jeg er ikke sikker på, at man ikke allerede har draget konklusionen".

Dette sker samtidig med, at det er lækket, at det internationale atomener-

## Af Nettmagasinet *Revolusjon*

gibureau IAEA vil fremlægge en rapport, som indikerer, at Iran har udført tester, der "er relevante for udvikling af en eksplosiv atomar indretning" og har "en mulig militær dimension". (*Rapporten med dette indhold er nu kommet, KP*)

Det må kaldes en ganske omtrentlig beskrivelse, men mere end nok til at skabe en mediestorm om en påstået overhængende iransk atomtrussel.

Statsminister Benjamin Netanyahu og forsvarsminister Ehud Barak argumenterer for, at tiden er inde til et angreb. Israel har netop modtaget 55 såkaldte bunker-busters fra USA til at gøre jobbet. USA og krigsminister Leon Panetta giver på sin deres side indtryk af, at tiden ikke er moden. Det kan være et røgslør, men er også et signal til Israel om at "hidse sig ned". Tusindvis af amerikanske styrker står fremdeles i Irak, noget som indtil videre komplicerer et angreb på nabolandet.

Som vi husker, så var det også 'helt sikkert', at Irak havde masseødelæggelsesvåben, da USA gik i krig mod landet i 2003 – med en række europæiske lande på slæb. NATO's nuværende generalsekretær Anders Fogh Rasmussen – dengang dansk statsminister – erklærede i folketinget, at der ikke var tvivl om, at Irak havde masseødelæggelsesvåben: "Det er ikke noget, vi tror. Det er noget, vi ved", sagde han. Det var hundrede procent løgn og bedrag.



## "Sikre" atomvåben

I den moderne amerikanske militærplanlægning opereres med, at anvendelsen af taktiske atomvåben kan være 'acceptabel', fornuftig og endog 'humanitær'.

Libyen var det land, der først blev udvalgt som målskive for taktiske atom-



våben. Clinton-administrationen annoncerede sine planer om at 'atom-bombe' Libyen, altså at angribe landet med taktiske atomvåben, på en presse-briefing i det amerikanske forsvarsministerium i 1996. Truslerne om at bruge atomvåben mod Libyen var reelle. Knap to uger efter begyndelsen af krigen annoncerede Pentagon en test af den kernefysiske B 61-11-bombe, som bliver fragtet af de samme B-2 Stealth-bombefly, der blev dirigeret til Libyen lige i begyndelsen af operation Odyssey Dawn.

Tilsvarende planer er på bordet, når det gælder Iran. Den amerikanske kongres besluttede formelt i 2003, at mini-atomvåben (mini-nukes) må anses som 'ufarlige for civile'. Da denne forudsætning først blev bragt ind i den militære planlægning, har der siden hersket konsensus uden nogen som helst kritisk debat.

Disse 'små' atombomber har en sprængkraft på op til seks gange Hiroshima-bomben. De bliver hele vejen igennem omtalt som 'humanitære' bomber, mens Irans ikke-eksisterende atomvåben stemples som en indiskutabel trussel mod den globale sikkerhed. (...)

I 2004 gav vicepræsident Dick Cheney USSTRATCOM instruks om at udarbejde en 'alternativ plan' for en omfattende militæroperation rettet imod Iran. Planen inkluderede forebyggende brug af kernefysiske våben. Obama-administrationen har fulgt op ved at bekræfte, at man "reserverer sig retten til at bruge kernefysiske våben imod Iran", hvis landet ikke efterlever USA's krav i forbindelse med det påståede (ikke-eksisterende) atomvåben-program.

Det amerikanske forsvarsministerium har bekræftet, at man har til hensigt



at anvende 'alle bombers moder' (MOAB) mod Iran. MOAB siges at være "ideel til at træffe dybt nedgravede kernefysiske anlæg som Natanz eller Qom i Iran". Denne bombe er i realiteten en form for masseødelæggelsesvåben, som vil ramme et stort antal civile.

NATO's strategiske koncept, der blev vedtaget i november 2010, tilsluttede sig doktrinen om, at et førsteangreb med atomvåben kan være et redskab til fred. Beslutningen fra 2010 står i modsætning til NATO's forrige strategiske koncept fra 1999, som forfægtede ideen om, at "NATO's atomstyrker ikke længere [ville være] rettes imod nogen stat."

Den største trussel mod global sikkerhed kommer fra alliancen USA-NATO-Israel.

## Retfærdiggør oliekrig

Der hvor USA går i krig, findes også verdens oliereserver.

Mellemøsten og Centralasien, der er skuepladsen for den amerikansk ledede 'krig mod terror', råder over mere end 60 procent af verdens oliereserver. Til sammenligning har USA knap to procent af de samlede oliereserver. De vestlige lande, heri medregnet de største olieproducenter (Canada, USA, Norge, Storbritannien, Danmark og Australien), kontrollerer omtrent fire procent af de totale oliereserver (hvis den canadiske oliesand regnes med, bliver andelen godt 16,5 procent).

Irak har fem gange mere olie end USA. Muslimske lande har mindst seksten gange mere olie end de vestlige lande tilsammen. De største ikke-muslimske lande med oliereserver er Venezuela, Rusland, Mexico, Kina og Brasilien.

En fjende, som sidder på tre fjerdedele af verdens oliereserver, bliver dæmoniseret. 'Ondskabens akse', 'røverstater', 'mislykkede nationer', 'islamiske terrorister'. Dæmonisering og umenneskeliggørelse er de bærende ideologiske bjælker i USA's 'krig imod terror'. Det fungerer som et *casus belli* (latin: grund til krig) for at føre oliekrig, hævder Chossudovsky.



## Dyster, men vigtig læsning

Bogen 'På vej mod en mulig 3. verdenskrig' tegner et skræmmende billede af det tankemønster og den strategi, der ligger bag rækken af amerikansk anførte krige i Centralasien, Mellemøsten og nu også Nordafrika.

Krigsskuepladserne Irak, AfPak (Afghanistan og Pakistan), Palæstina og nu også i Nordafrika (Libyen) hænger sammen. De er hverken tilfældigheder eller resultatet af overilede beslutninger. En krig mod Gaddafi-regimet har været på Pentagons tegnebræt i mere end tyve år.

Krigen mod Libyen var og er en integreret del af en militær dagsorden, som strækker sig fra det nordlige Afrika helt til den kinesiske vestgrænse mod Pakistan og Afghanistan. Dette sæt af krigsskuepladser varsler om en mulig optrapning over et stort geografisk område, argumenterer Chossudovsky og spørger, hvorvidt vi nu er vidne til indledningen på en tredje verdenskrig.

Det endelige mål, der kombineres med militære aktioner, skjulte efterretningsoperationer og krigspropaganda, er at nedbryde de nationale strukturer og dermed forvandle suveræne stater til åbne økonomiske territorier, hvor naturressurserne plyndres og konfiskeres under overopsyn af det 'frie marked'. Denne kontrol udstrækker sig også til korridorer med strategiske olie- og gasrørledninger (f.eks. Afghanistan).

*"Det, vi står over for, er et nøje koordineret globalt militært design kontrolleret af Pentagon, som involverer de samlede militære styrker fra mere end 40 lande. Denne globale multinationale militære udstationering er verdenshistoriens suverænt største opvisning af avancerede våbensyste-*

*mer. På rad og række har USA og dets allierede anlagt nye militærbaser i forskellige dele af verden. USA har nu militærbaser i 63 lande. Der er efter 11.9.2011 blevet bygget splinterne nye militærbaser i syv lande. I alt er der 255.065 amerikanske militærpersoner udstationeret over hele verden."*

Såfremt en krig mod Iran bliver udløst, vil den ikke bare indebære brug af atomvåben.

Hele spektret af nye avancerede våbensystemer, indbefattet elektromagnetiske våben og teknikker til ændringer af miljøet (ENMOD), vil blive brugt. Sådan lyder forfatterens dystre konklusion.

Bogen afsluttes med en kraftig opfordring til kollektiv handling og til protester imod det dystre krigsprojekt, imod tilsløringen og imod medieløgnene. Massemedierne er fyldt til over randen med, at det er global opvarmning eller influenzaepidemier, som er de store farer, menneskeheden står over for. I virkeligheden er hovedtruslen krig og faren for atomragnarok. Vi må skære igennem løgnene, stille de politiske og militære ledere til ansvar, kræve opløsning af NATO, forlange, at krigsforbryderne straffes, og gøre alt for at standse det amerikanske kriseprojekt for en langvarig krig.

Selvom krigsplanene ligger klar, er der heldigvis ingen automatik i, at de bliver iværksat. Den vigtigste faktor til at afværge krigshandlingerne er den folkelige massebevægelse i gaderne, og at krigen bliver et tema i den offentlige debat.

Det er ildevarslende, at optrapningen af den amerikanske og israelske krigsretorik i forhold til Iran finder sted samtidig med, at fredsbevægelsen i mange lande er gået i dvale.

Chossudovsky advarer imod, at dele af fredsbevægelsen, ngo'erne og dele af venstrefløjen, særligt i USA, regulært sponsoreres af stiftelser, der kontrolleres af finanskapitalen (som Ford og Rockefeller) og tilmed af det militærindustrielle kompleks.

Sådanne fakta sætter uundgåeligt deres præg på disse bevægelers aktiviteter, og disse bliver til bremseklodser for udviklingen og fremgangen for den virkelige antikrigsbevægelse.

## Irans Arbejdets Parti (Toufan) hilser den iranske arbejderklassens strålende kampe!

Den iranske arbejderklasse har løftet sine kampe op på et højere niveau i de sidste par år. Der har været adskillige samlede strejker fra arbejderne i forskellige industrigrene. Den seneste strejke fandt sted i byen Mahshahr og varede i tre uger. Seks tusind fem hundrede arbejdere fra Det Petrokemiske Kompleks i Mahshahr gik samlet i strejke. Blandt deres krav var afskaffelse af mellemagenturer mellem arbejderne og selskabet, afskaffelsen af midlertidige og individuelle arbejdskontrakter og deres erstatning med underskrivelse af officielle, direkte og kollektive kontrakter med selskabet.

Regimet i Den Islamiske Republik gjorde alle anstrengelser for at undertrykke og bryde strejken. Regimets sikkerhedsstyrker arresterede tre repræsentanter for de strejkende, men arbejderne

fortsatte med at marchere fremad. Arbejdsgiverne afgav falske løfter, men ingen lyttede til dem. Denne del af den iranske arbejderklasse var også i april i år i strejke for de samme krav. Arbejdsgiverne lovede officielt i april, at kravene ville blive opfyldt i løbet af tre måneder. Men Det Petrokemiske Kompleks brød aftalen og fortsatte med at tegne midlertidige og individuelle kon-

trakter med arbejderne. Denne gang strejkede arbejderne på Det Petrokemiske Kompleks i Mahshahr stærkere og bedre forberedt. De dannede en strejkekomite og en strejkefond for at organisere deres fælles strejke bedre. De udsendte flere erklæringer og berettede om deres aktiviteter til medierne.

I en sådan pressemeddelelse hed det:

*‘Vi er nået til den konklusion, at uden at danne en organisering og sikre koordination vil vi ikke opnå nogen fremskridt. Selv hvis strejken opnår resultater, vil disse ikke kunne opretholdes uden dannelsen af en arbejderorganisering. Derfor har vi etableret Strejkekomiteen som det første skridt, og vi søger hjælp både her i landet og internationalt. Vi bør nævne, at Komiteen allerede har oprettet en Strejkefond for at støtte de arbejdere, der er i strejke.’*

Irans Arbejdets Parti (Toufan) hilser Mahshahr-arbejdernes strålende kampe. Vi har sendt vores hilsener til de strejkende arbejdere.

Regimet i Den Islamiske Republik har skabt hårde økonomiske betingelser for Irans arbejdere og arbejdende. Der har været mange strejker og protester fra forskellige dele af arbejdsstyrken, som har forlangt udbetaling og forsinkede lønninger, lønforhøjelser, bedre arbejdsforhold, frihed til at danne uafhængige fagforeninger osv. Mange arbejderaktivister er blevet fængslet og tortureret for deres forsøg på at danne fagforeninger. I industrien er midlertidige kontrakter med formidlingsagenturer en politik, som arbejdsgiverne har brugt med støtte fra regimet for at øge udbytningen af arbejderne. Denne politik stammer fra WTO's nyliberale dessiner og dikteres til dens medlemslande. Det er et fælles problem for arbejderne i forskellige industrisektorer.

Irans arbejdere – med permanente og formelle ansættelseskontrakter eller



Oliearbejdere i Mashahr

*Ful i Oktober bogbutik*

*Ny Munkegade 88, Århus*

*Fredag den 9. december*

*Du er inviteret til varme drikke og søde sager*

*kl. 14 - 17*

*Festtale mod krise og krigspolitikken*



KPnetTV - Videoreportager fra gaden



[www.kpnet.dk](http://www.kpnet.dk) | [youtube.com/user/KPnetTV](https://youtube.com/user/KPnetTV)

Husk også at tjekke KPnetTV2 Historien om balladen





med midlertidige kontrakter gennem mellemmand – er ved at nå den konklusion, at de har en fælles interesse i at få fjernet dette problem.

Et andet generelt krav fra arbejderne er skabelse af uafhængige fagforeninger. Dannelsen af en eneste uafhængig fagforening er et mareridt for regimet i Den Islamiske Republik i Iran. Regimet ved, at arbejdernes enhed er en dødelig trussel mod dets eksistens. Derfor har regimet forsøgt at kvæle enhver bevægelse for skabelse af fagforeninger. Til trods for denne undertrykkelse har aktivisternes stædighed og utrættelige anstrengelser resulteret i dannelsen af fagforeninger i nogle dele af arbejdsstyrken, og der er stærke ønsker om og forsøg på at danne fagforeninger i andre sektorer.

Irans Arbejdets Parti (Toufan) opfordrer kraftigt alle arbejdere til at udtrykke solidaritet med deres kammeraters kampe i alle dele af arbejdsstyrken. Kravene, som rejses i en del af arbejderklassen, er fælles krav for alle arbejdere og arbejdende. De resultater, der opnås i en del af arbejderklassen, er fremskridt for alle arbejdere. Arbejderklassens endelige sejr vil vise sig i dens enhed under partiets fane. Det er den eneste vej for arbejderklassen til at befri sig fra kapitalismens slaveri.

**Irans Arbejdets Parti (Toufan)/  
Internationale relationer**

13. oktober 2011

[www.toufan.org](http://www.toufan.org)  
[toufan@toufan.org](mailto:toufan@toufan.org)

## ØST FOR KANALEN



### POUL PÅ THRIGE

1973

*“Ræk mig lige de hvide sild”*

*Det er søndag ved middagstid*

*Familien er samlet og spiser*

*Arbejdsugen har været lang og hård*

*Det er godt med afslapning inden det starter igen*

*De to gamle vimser rundt med fade og flasker*

*Og forsøger at skabe god stemning*

*Med brød, pålæg, øl og snaps*

*“Sker der ikke snart noget nede ved jer?”*

*Spørgsmålet er rettet til Poul der arbejder på “Thrige”*

*Poul har arbejder på “Thrige” i mange år*

*Og før ham, hans far, i lige så mange år*

*Hans ældste søn starter der næste sommer*

*“Det nytter ikke noget med al den ballade !”*

*Stønner Poul, - han har hørt sangen før.*

*“Jamen tidligere var det sgu da altid jer der gik forrest !”*

*Den udholdende svoger bliver ved*

*Han griner lidt i skægget, kunne aldrig selv*

*Drømme om at gøre andet end at passe sit arbejde*

*Trods alle nedskæringer og forringelser*

*“ Hvorfor besætter i ikke bare fabrikken ?”*

*Foreslår lillesøsteren der netop er blevet VS er*

*Svogeren er ved at eksplodere af grin og siger:*

*“Ja, gør det Poul, og smid Steen Danø i kanalen !”*

*Poul kigger lettet rundt - ved at fokus nu er væk fra ham*

*“Skal vi ikke snakke om noget andet end politik !”*

*Foreslår en af konerne, der ved hvor det bærer hen*

*Det enes man så om, mens sildene bæres ud*

*Et øjeblik senere brager diskussionen for fuld tryk*

*Behovet for at diskutere sine vilkår er levende og intakt*

**Bent**

Odense



## Al forandring kommer nedefra – sammen kan vi mere

*Budskab fra Græsrodderne indkalder til græsrodskonference  
lørdag den 10. december kl. 10 – 17  
på Mølle allé 26, 2500 Valby*



Vi har alle en drøm. Flere og flere drømmer om et andet samfund. Som det er nu, har vi ikke fred og trykthed i hverdagen, men stresser af sted for at få overstået livet i stedet for at leve.

Overalt rejser sig nye bevægelser: fra de verdensomspændende demonstrationer ved Irak-krigens start til oprørene i Mellemøsten, fra Velfærd til alle og Flere hænder til protesterne i Grækenland og andre EU-lande mod, at folket skal betale bankerne for de riges overforbrug. Fra 69, Luk lejren og COP15 og for plads til mangfoldighed og kreativitet, menneskeværdighed og lige vilkår og nej til fascisme og politistat. Fra omfattende protester i Asien, Afrika og Sydamerika mod multinationales miljøødelæggelser og grov udbytning af arbejderne til en omfattende Occupy-bevægelse, der breder sig over USA, retter anklagerne mod Wall-street og finansspekulanterne og forlanger arbejde.

I Danmark trives ønsket om forandring: I utallige forsamlings, foreninger, ved protester, demonstrationer og kulturelle

arrangementer mødes mange forskellige mennesker og giver hinanden hånden på at ville forandring. Mangfoldigheden er stor, og ønsket om forandring er udbredt. Det er mere nødvendigt end nogensinde, at vi sammen skaber et fællesskab, som kan føre til samfundsforandringer, der rækker ud over de enkelte sager.

Budskab fra græsrodderne indkalder til inspirations-træf, hvor erfaringer og ideer kan udveksles. Hvad gør jeg og vi? Hvordan? Hvad kan vi lære af hinanden? Hvad har vi lært? Hvad kan vi gøre sammen? Hvordan kan vi styrke bevægelsen for reelle forandringer?

Vi henvender os til studerende og skoleelever, der vil bedre uddannelser og studieforhold,

- til lærlinge, der ønsker praktikpladser og arbejde efter endt læretid.
- til arbejdsløse, der ønsker arbejde og sikkerhed for dagpenge.
- til dig, der ønsker bedre tid og flere hænder til omsorg og pleje.
- til dig, der vil anerkendes som menneske blandt mennesker.

- til EU-modstandere, krigsmodstandere, atomkraftmodstandere, naturelskere, forsvarere af Moder Jord, økologer, menneskeretsforsvarere, fagligt aktive, kvindesagskvinder, lømler, pacifister og oprørere.

Vi forestiller os, at konferencen følger seks centrale temaer:

### **Global krise**

- eurokrise/dansk krise/Occupy –

### **Danmark i EU**

- Europagt+/nye traktater/  
folkeafstemninger –

### **Modstand og forandring**

- fagbevægelse/arbejdsløse/lærlinge/  
studerende –

### **Krige og besættelser**

- krigstrusler/militarisering –

### **Klima**

- global opvarmning/profit og  
miljøtrusler –

### **Politistat**

- terrorlove/repression/racisme/  
flygtninge og asylret

Rigtig mange har noget at sige på det ene eller andet eller flere områder. I må meget gerne forhåndstilmelde jer med bud på et indlæg.

Der bliver selvfølgelig også mulighed for åben mikrofon og debat.

**Duk dig ikke, duk op** – alle jer, der drømmer om et liv, hvor udfordringerne og kampen gælder de fælles vilkår for et godt og kreativt og meningsfyldt arbejde og liv på jorden sammen med alle vores medskabninger. Drømmer om et liv, hvor teknik, opfindelser og vores arbejdskraft bruges til gavn for livet, ikke til ødelæggelse og destruktion, hvor mennesker er lige og vi bygger samfundet sammen.

Kontakt: forandring@budskabfragræsrodderne.dk

## Sprogbrug

*har forskellig klangbund -  
hvad høres i retten hvor dommerens  
er så rigsdansk og stramt retlinet,  
- og tørt frembragt -  
modsat den anklagedes  
der fremstår skarpt billeddannende  
og ligefrem, - at dommeren  
for at forstå det sagtes betydning  
smugkigger i slangordbogen, -  
og beroliges i at bogens ordforklaring  
ikke står helt mål med den anklagedes  
bramfri, og for dommeren  
hæmningsløse udtryksform.*

N.B.

## Skandalen CSC – et lærestykke i rå kapitalisme

Efter forårets konflikt på CSC afdækkes lidt efter lidt det beskidte spil, der ligger bag - er det en virksomhed vi kan betro den danske stats opgaver til?

Allerede i januar gik det amerikanske børstilsyn ind i undersøgelser foranlediget af, at henved ½ mia. manglede i det nordiske regnskab. I juni afslørede Mike Manusco, den amerikanske finansdirektør, at svindlen handler om kapitalisering. Professor og centerleder Claus Holm fra Århus Universitet vurderer udtalelserne derhen, at der er tale om, at noget er værdisat for højt. Eller sagt på en anden måde: *"Bundlinjen burde vise et mindre godt resultat, end tilfældet er. Mindre overskud eller større underskud. Hvis logikken holder, så tyder det på, at man har villet pynte på resultatet for året,"* siger Claus Holm til Computerworld. Internt på CSC forlød det dengang, at den amerikanske ledelse pressede voldsomt på, for at få leveret et godt kvartalsregnskab den 1.4.

### Bankerne støtter fallitboet – aktionærene lægger sag an

Af det amerikanske børstilsyn, SEC, fremgår det, at CSC pr. 18. marts har lånt i alt 1,5 milliarder dollars - svarende til omkring 8,1 milliarder danske kroner. Store banker, som blandt andre Goldman Sachs Bank, Citibank og Bank of America står bag lånet. Danske Bank står for udlån på 80 millioner dollars - svarende til 433 millioner kroner, netop det beløb, der er svindlet for!

*"Selskabet er sagsøgt efter brud på en af de vigtigste børsretlige regler i USA nemlig Rule 10b-5 som frit oversat forbyder ledelsen at udsende væsentlige falske, fejlagtige eller mangelfulde oplysninger til børsmarkedet"* sagde Caspar Rose til Computerworld den 15. juni.

### Lederne forlader skuden

Med afsløringen i juni af svindlens karakter og konfliktens afslutning fulgte også dårligt klima på arbejdspladsen. PalleE skriver på fagdata.dk: *"Specielt 3 CSC-ledere skulle hidtil have oprådt ualmindelig modbydeligt, perfidt og ubehøvet overfor flere CSC-ansatte. Så*

vidt vi er orienteret skulle det dreje sig om følgende personer i CSC's ledelse: Carsten Lind, Ivan Stig Sørensen, Bent Lauridsen."



**M. W. Laphen** En lang række ledende medarbejdere er hen ad vejen stået af, i 2010 forsvandt mange og Fridtjof Lind, chef for offentligt it skred i januar efter 24 år. Gisle Eckhoff, administrerende direktør for CSC i Norge forsvandt i marts. 31. august forlod CSC's danske personaleledende, Pernille Leding, sin stilling med øjeblikkelig virkning. Hun havde siden kort efter konflikten holdt ferie, og valgte selv at forlade stillingen.

18. oktober forlod den adm. direktør Carsten Lind CSC med øjeblikkelig virkning. Computerworld skriver at i månederne op til Carsten Linds exit hos CSC har koncerndirektør Jesper Skovhus Jensen fra en de største offentlige kunder, Skat, været i heftige diskussioner med netop CSC-topchefen om et it-projekt til 200 millioner kroner: *"Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg kun kan opfatte det hidtidige forløb som et bevidst forsøg på at kaste slør over den reelle situation i projektet,"* skrev han i en mail til Carsten Lind.

### CSC topchef løber med penge

Den 9. november meddelte CSC's globale koncerndirektør Michael W. Laphen, at han går på pension inden han bliver 62. Fratrædelsesaftalen indebærer en livslang ydelse på 440.000 kr. om måneden, hvilket svarer nogenlunde til hans nuværende løn uden alskens aktieudbytter mv., dertil kommer et engangsbeløb på 36 millioner. Gad vide hvad Carsten Lind har fået? i det lys nok kun småpenge.

14. november kom så regnskabet for 2. kvartal med et underskud på 2,85 mia. dollar, heraf er en stor del som nedskrivning af firmaets bogførte goodwill. Det kniber i den grad med tilliden til CSC.

CSC skrev således til det amerikan-

ske børstilsyn den 9. november 2011: *"Revisionskomiteens undersøgelse er ligeledes blevet udvidet til at omfatte en gennemgang af visse aspekter af virksomhedens regnskabspraksis i firmaets outsourcing-division i USA, samt visse af firmaets kontrakter og tilhørende oplysninger, som vedrører færdiggørelsesgraden af regnskabsmetoden."*

I Danmark forsøger CSC at redde sit image ved at sætte flere udenlandske eksperter på at få Skats opkrævnings- og betalingssystem, debitormotor, til at fungere hurtigst muligt. Men politiet er ved at have fået nok af Polsag-skandalen, så kommende it-driftskontrakter sendes snart i udbud.

Mon ikke det er på tide at ind-source de offentlige opgaver i et dansk offentligt ejet selskab?



**OKTOBER BOGBUTIK**  
København  
Egilsgade 24, Kld.  
2300 København S  
35 43 49 50  
Lukket indtil videre  
efter oversvømmelse



**Oktober Bogbutik Fyn**  
Skibhusvej 100  
5000 Odense C  
66 14 89 83  
Åbningstid:  
Hverdag 12 - 17.30

**Oktober - Århus**  
Ny Munkegade 88 kld.  
8000 Århus C  
Åbningstid:  
fre 14 - 17.00

## Egypten: Revolutionen vender tilbage

*Den egyptiske militærjunta, der kaprede revolutionen fra folket, er under hårdt pres for at forsvinde*

Det arabiske forår har i 2011 været et stærkt symbol på folkelig magt og drømmen om en bedre fremtid. Opgøret med Ben Ali og Mubarak har inspireret og motiveret protester over hele kloden. Og det har skabt forventning og håb om en bedre fremtid. I Tunesien er der forandringer i gang, det kommunistiske parti er legaliseret, der er afholdt valg og der skal laves en ny forfatning. Der er reelle og konkrete fremskridt, og på mange måder står PCOT som bannerfører for den "anden verden", vi ved er nødvendig.

**DU** Indspark  
fra DKU

I Egypten er der ikke sket meget. Da Mubarak faldt, holdt militæret fast. I glæde over præsidentens exit og med forhåbning om at forandringerne var på vej, gik egypterne hjem fra Tahrir pladsen. Men sådanne forventninger til militæret som garant for forandringer blev hurtigt gjort til skamme. Egyptere bliver stadig torteret og dømt ved hemmelige domstole. Protester bliver mødt med vold, og mange er blevet dræbt i kampe med sikkerhedsstyrker og militær.

Der er parlamentsvalg på vej i Egypten, efter planen fra 28. november til 11. marts. Når de er overstået skal der udpeges en forfatningskomité, der kan skrive en ny forfatning inden præsidentvalg i august. Men før det kan lade sig gøre, skal militæret sikre sin position, så det også i fremtiden kan være overdommer over Egyptens skæbne. Den midlertidige regering, der har fungeret siden Mubarak faldt, har forsøgt at formulere et sæt principper, der skal være 'forfatningen' for den kommende forfatning. Der har foregået et politisk spil mellem de store partier, der hver

især forsøger at forhindre de andre i at få magten, og selv komme til. Og samtidig forsøger militæret at diktere sine ønsker.

Men mens den politiske og militære elite har forsøgt at dele fremtiden, er frustrationerne over de manglende fremskridt vokset og vokset. Og følelsen af folkets magt, der har siddet i egypterne siden foråret, er igen kommet til udtryk på Tahrir pladsen.

Konkret blev det udløst, da sikkerhedsstyrker lørdag den 19. november angreb en sit-in protest på pladsen. En protest der var organiseret af pårørende til martyrer fra forårets kampe. De kræver kompensation og støtte for deres tab og lidelser. Det kaldte igen hundredtusinder på gaden.

En så åbenlys provokation kan ikke undgå at være bevidst, og planlagt højt oppe. Den kom 6 dage inden det planlagte parlamentsvalgs første del den 28. november og få dage efter et udkast til "overforfatningen" blev afvist fra alle sider, fordi det satte militæret over



enhver civil myndighed.

Problemet er, at regimet aldrig faldt. Det var chefen, der blev fyret, mens bestyrelsen blev siddende - og det er på ingen måde det egypterne vil have. Uanset parlamentsvalg og eventuel ny forfatning kommer Egypten ikke videre uden et gennemgribende opgør med det gamle regime, og i særdeleshed militæret.

Indtil det sker vil modsætningen mellem folkets krav og elitens ideer blive skærpet, og kampene blive intensiveret.

SiØ

*Verden ifølge Latuff*



*Militærregeringen kan ikke stjæle Egyptens fremtid*